

ILLUSTRERET BUNKER

februar 2004 | 7. årgang | nr. 1

Portræt af en kritiseret Cavlingvinder

Side 10

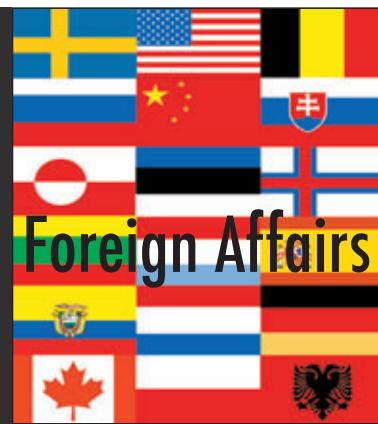
Praktiklønner er i fare

Ni ud af ti DJH'ere er tilfredse med deres praktikophold. Men efter prisstignings-indekset får journaliststuderende 700 kroner for lidt om måneden.

Kaj kræver lønstigning, men dagbladenes brancheforening mener, at den nuværende løn er bedre end god.

Samtidig foreslår RUC total afskaffelse af løn til fordel for SU i hele praktiktiden.

Side 4

Students from 18 different countries are studying at the Danish School of Journalism this semester. With their help Illustreret Bunker will bring you stories of a wider perspective. Read our new feature.

Side 21

For meget?

»Da jeg tog billedet af foden, der stikker ud under lagenet med 'oh my god' tatoveringen, fattede jeg ikke helt, hvad der stod. Da jeg kom hjem og fandt ud af det, blev jeg virkelig skræmt. Det var som et spil russisk roulette i anden potents. Det var tilfældighed på et niveau, jeg slet ikke fatter.«

Midtersiderne

Fængslende Infomedia

DJH-studerende bryder loven for at kunne arbejde hjemmefra. Ny aftale med Infomedia er under forberedelse

Muligheden for at researche på Infomedia hjemmefra er ikke-eksisterende for DJH-studerende. Officielt i hvert fald. Behovet for at researche i avisdatabaserne har fået studerende til ulovligt at bruge adgangskoder fra

deres tidligere uddannelser og sprede dem via DJHs maillister. Men det skal de passe på med, advarer juraprofessor Oluf Jørgensen, fordi det kan straffes med op til seks års fængsel.

I øjeblikket er DJHs tilslutning til Infomedia til genforhandling. Der arbejdes der på, at studerende og ansatte kan få adgang til avisdatabase hjemmefra. Men med det foreliggende tilbud fra Infomedia er det usand-

synligt, at det bliver gennemført. Infomedias priser er ganske enkelt for høje til Journalisthøjskolens budget.

På både RUC og SDU har samtlige studerende og ansatte – på alle studier – adgang til Infomedia hjemmefra. Teknisk er det uproblematisk, og behovet er ligefor. Alligevel er overvejelserne om den såkaldte fjernadgang først nu konkrete på DJH.

Side 8

Infomedia-direktør på telefon efter deadline

”Misbrugere udhuler ophavsretten, og det koster jo i den sidste ende journalisterne selv. Så en journaliststuderende, der bruger en Skoda-adgangskode, må sidde med en meget dårlig smag i munden. Jeg vil kontakte Kim Minke, for det er meget vigtigt, at der fra officielt hold bliver gjort opmærksom på alvoren i det her,” siger Infomedias direktør, Klaus Nyengaard.

Hvad er vi værd?

Illustreret Bunker skriver i dette nummer om overenskomstforhandlingerne mellem KAJ, Dansk Journalistforbund og de Danske Dagblades Forening. Endnu en gang tyder det på, at vi går ned i løn i forhold til prisudviklingen, og på den måde følger vi de færdiguddannede journalister.

Modsat de færdiguddannede journalister har vi dog ingen krav på frynsegoder som fri mobiltelefon, avisabonnement eller internetforbindelse hjemmefra. Det er goder, der er nærmest uundværlige for arbejdet som journalist, og vi må selv betale omkostningerne af vores praktikantløn.

At vi på journalistuddannelserne skal følge tendensen (sygeplejerskolen, seminarierne med flere) og gå ad SU-vejen i vores praktiktid, er der dog ikke meget der tyder på foreløbigt. Og kigger man på branchen, ville det da også være helt urimeligt. Praktikanter skriver en stadig større andel af avisernes sider, og hvis vi er gode nok til det, bør vi også belønnes værdigt for det. SU er i hvert fald alt for lidt i forhold til det stykke arbejde, vi udfører, og de arbejdsudgifter, vi selv afholder. Samtidig ville det for langt de fleste praktikanter betyde afhængighed af et arbejde ved siden af praktikarbejdet – altså et fuldtidsarbejde og et fritidsjob. Det ville ganske givet gå ud over motivationen og dermed kvaliteten af vores arbejde.

Jørgen Poulsen fra RUC mener, at man med SU i praktiktiden kan kræve mere faglig udvikling af arbejdsgiverne, og få plads til at producere mindre. En sløset overproduktion af artikler skal naturligvis undgås, men vi skal heller ikke derhen, hvor vi står og kigger vores færdiguddannede kolleger over skulderen, i stedet for selv at få fingrene i tastaturet. Så ryger hele idéen med praktiktiden!

Vi har heller ikke hørt branchen sige, at de ikke vil betale for os. Flere praktikpladser slækker på de udviklende discipliner som coaching og feedback, men er det ikke sløvhed og muligvis en konsekvens af, at forventningerne om den form for journalistisk udvikling, ikke er formuleret som et skriftligt krav?

Hvis branchen ikke mener, vi er det værd, vi tjener; hvis de mener, vi er overlønnede i forhold til de krav om vejledning og uddannelse af os, der stilles til dem, så må de jo melde det ud, og så må vi tage den derfra. Hvis ikke det er tilfældet, og hvis praktikstederne mener, vi er vores beskedne praktikløn værd, så er det også kun rimeligt, at vores løn følger prisstigningerne på forbrugsvarer.

ib@mail.djh.dk

Short Story: Et koncept hvor vi lader fotografer fortælle et kort historie i billed og tekst. Alle interesserede opfordres til at indsende det gode billed samt en kort historie. Skriv til nissen@mail.djh.dk eller balslev@mail.djh.dk

Alle for en

Tekst og foto af Anders Birch

Sebastian, Nicklas og Oliver. 3 brødre fra Søllerød, der en stille forårsdag viste deres bud på broderskab.

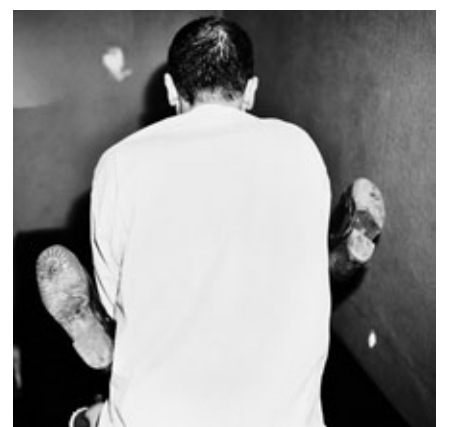
Det består af balance og afhængighed. Tålmodighed og drømme. Lillebror der med let hånd holder storebror, så han kan holde bolden uden at vælte. At vise sin trøje - hvem man er, og hvad man står for. Om man viser navnet eller reklamen frem, er op til én selv. At ligne uden at være helt ens.

De to små Beckhamdrengene vil være med. De vil også kunne fastholde koncentrationen og balancere med bolden. Men for at komme så langt må man vente tålmodigt og holde godt fast om det, man har. For den tid kommer...

Unskyld Trine

I sidste nummer af Illustreret Bunker bragte vi et uddrag af den danske fotograf Trine Søndergaards reportage om prostituerede i Skelbækgade i København. Ét af seriens billeder blev på grund af en teknisk fejl trykt forkert, så halvdelen af billedet manglede, og istedet udskiftet med digitalt støj.

Illustreret Bunker undskylder mange gange, og bringer her billedet igen. Det er originalt i farve, og kan ses i Trine Søndergaards fotobog "Now that you are mine"

illustreret bunker

ibunker.dk

danmarks journalisthøjskole
olof palmes allé 11 8200 århus n
telefon 8944 0490
ib@mail.djh.dk

redaktionen

ketil alstrup (ansv.) 2219 0078
rikke marie dahl dahl@mail.djh.dk
sofie ahlgren sofie@mail.djh.dk
otto lerche lerche@mail.djh.dk
jesper zolck bulow@mail.djh.dk

stud.århus-ansvarlig

mille marie christensen mille@mail.djh.dk

billedredaktører

mads nissen mnikolai@mail.djh.dk
casper balslev balslev@mail.djh.dk

netredaktør

kasper jessing jessing@mail.djh.dk

vel vidende

steffen slumstrup velvidende@mail.djh.dk
nicolai cosedis
sarah nathalie alexandra lichtenstein kaarsen

layout

kitt flarup, djh
mette mørk, djh
lise kryger
vibeke pedersen
jess porse clemmensen
Christoffer Gotzsche
inhouse graphic www.ihg.dk

anoncer

rikke marie dahl 2081 0052

oplag 1800

trykkeri

trykcentralen, viby 8628 4866

illustreret bunker uddeles til studerende og ansatte på djh samt til praktikanter og redaktionerne på praktikpladserne og på sdu og ruc

citater, billeder og andet materiale fra bladet må kun bringes med udførlig kildeangivelse

forside foto: peter funch

Luk biblioteket på DJH

Medarbejderrepræsentant foreslår at lukke DJHs bibliotek. Forslaget er tænkt som et alternativ til flere besparelser på undervisningen

Biblioteket på DJH lægger dagligt scene til avislæsning, informationsøgning, madpakkespisning, bogudlån, møder med mere.

Af Simon Sandfeld
Foto Anders Birch

Et kontroversielt forslag om at lukke DJHs bibliotek blev luftet af Annette Holm, medarbejderrepræsentant på DJH, til bestyrelsesmødet i december. Forslaget kom som et bidrag til diskussionen om kommende besparelser på højskolen.

"Jeg har fået en del reaktioner fra kolleger, der ikke vil tages til indtægt for den udmelding, men jeg kan ikke erklære mig for fejlclerret - for det var mine ord," siger Annette Holm til Illustreret Bunker.

Baggrunden for det opsigtsvækkende forslag er en bekymring over de besparelser, som Journalisthøjskolen år efter år skal foretage på driften. Igennem de senere år er det blevet klart med små besparelser hist og pist, såsom højere klassekvotienter, færre undervisningstimer og et stop for investeringer. Senest har en fyringsrunde forsøgt at løse problemerne, men blandt andet større frafald blandt studerende og færre tilmeldinger til åben uddannelse har betydet færre indtægter til skolen. Samtidig står man i de kommende år overfor en række udgifter til vedligeholdelse, som det kan blive svært at finde penge til, og under alle omstændigheder er der ikke plads i budgettet til nye investeringer.

Besparelser der batter

Det er ikke længere muligt at klare sig med mange små besparelser, og Annette Holm fremsatte derfor forslaget om "besparelser der batter". Store besparelser der en gang for alle kan tilvejebringe den

nødvendige luft i økonomien. At nedlægge biblioteket er én mulighed. Et andet eksempel på en stor engangsbesparelse kunne være en outsourcing af økonomiafdelingen. Begge dele er tiltag, der radikalt vil ændre den måde, vi kender skolen på i dag.

Biblioteket:

Biblioteket på Danmarks Journalisthøjskole råder over 58939 enheder i alt. Heraf er 15408 bøger og servicepublikationer, mens de resterende 42878 enheder er andre biblioteksmaterialer - i DJHs tilfælde primært aviser og tidsskrifter. Der er 800 hyldemeter tilgængelige for lånerne, og hvert år foretages der 5334 udlån på biblioteket.

Kilde: Biblioteksårbogen (lånt på DJH's bibliotek, naturligvis)

Stop beskæringer i undervisningen Annette Holm underviser i radio på 2. delen, og er medarbejderrepræsentant i bestyrelsen. Hun oplever stor frustration blandt sine kolleger over de mange små besparelser, der besværliggør hverdagen på skolen.

"Det er stadig undervisningen, der er DJHs kernekompetencer. Vi skal lave gode journalister, og det kan man ikke, hvis man hele tiden skærer i undervisningen," pointerer Annette Holm.

Hun anerkender problematik-

ken i, at der ikke er nogen personalegrupper, der ønsker at blive beskåret, og at biblioteket i realiteten kan blive svært at undvære.

Derfor er forslaget om bibliotekslukningen mere ment som en provokation og et debatoplæg.

Kærkommen debat

Den debat bydes velkommen af Christian Breinholt, der sidder i skolens samarbejdsudvalg. Han opfordrer alle medarbejdergrupper til at overveje strategier for gennemførelse af de besparelser, der venter forude.

En lukning af biblioteket anser Breinholt dog som temmelig usandsynlig:

"Med de øgede krav, der stilles til journalister på videns- og forskningsområdet, har jeg meget svært ved at forestille mig et nedlagt bibliotek - og det bliver i hvert fald ikke med min stemme." Derfor forsøger man også at gå den anden vej og undersøge DJHs muligheder for at øge indtægterne i stedet for at lede efter "besparelser der batter".

Det kan ske ved salg af studiepladser til udlandet, øget konsulentvirksomhed i ind- og udland, kurser for ikke-journalister osv. Kun fantasien sætter grænser, og det er netop fantasien der skal redde DJH fra en massiv besparelse, og forhindre drastiske amputationer af skolen som for eksempel en nedlæggelse af biblioteket

sandfeld@mail.djh.dk

KORT NYT

Kaj dropper portostøtte

Ved Kajs generalforsamling i næste måned bliver der fremsat et forslag om at fjerne støtten til udsendelse af Illustreret Bunker til praktikanterne.

"Uden Kajs støtte tror jeg ikke, vi får råd til at sende aviser ud, så jeg håber folk dukker op på generalforsamlingen og stemmer imod forslaget," udtaler ansvarshavende redaktør Ketil Alstrup.

Grunden til, at Kaj fremsætter forslaget, er budgetvanskeligheder.

/dahl

Hvor er informationen?

Efter nytår skulle 2. semester have undervisning i kriminologi. Eller skulle de? Svaret kom først i en mail 20 minutter inden undervisningsstart.

Klokken 11.47 dukkede endnu en mail op. Denne gang en undervisningsplan med information om, hvad der skulle være læst til den første lektion.

Til trods for de manglende undervisningsplaner dukkede godt 80 elever op til kriminologi.

/dahl

Ny energi i radioen

Så er et nyt semester begyndt. Og det betyder også et nyt hold på Nyhederne på de danske studenterradioer, der bliver produceret af DJH-studerende.

Fra den 1. marts sendes fire daglige nyhedsudsendelser alle hverdage, men allerede fra uge 8 sender radioholdet fra 3. semester nyheder kl. 12.30 mandag til torsdag.

Radionyhedernes fem forskellige redaktioner består af frivillige 2. og 3. semester-studerende, der holdes i kort snor af chefredaktør, Thorkild Ellerbæk.

Dette semesters frivillige lover alle høreværdige radioproduktioner. På dette semester kan lytterne blandt andet lægge ører til særlige tema-uger.

Ud over de forskellige studenterradioer landet over, kan udsendelserne høres på djh.dk/nyhederne.

/Mahmoud

Mange til reeksamen

Ved dette års førsteårsprojekt undlod 42 ud af 139 tilmeldte studerende at gå til eksamen i første forsøg. Det store antal skyldes primært, at der var mange, som ikke afleverede opgaven i december. På denne baggrund nedsatte skolen en gruppe til at undersøge årsagerne til, at så mange ikke afleverede. Undersøgelsen viste, at langt størstedelen ikke afleverede, fordi der manglede hold i historien eller kilder svigtede.

/Thomsen

Nedlæg Journalistik på RUC

Den holdning møder man hos et nyvalgt studentermedlem af RUCs øverste ledelse, Konsistorium.

"Problemet er, at Journalistik har udviklet sig til at være en efterligning af journalistuddannelsen i Århus. Derfor har faget ikke noget at gøre på universitetet," siger Jens Christian Larsen til Bermuda.

Han mener, at Journalistik er blevet en produktionsskole frem for et fag, der behandler sit fagområde teoretisk, som man normalt gør på universitetet.

/dahl

Bedre vejledning af praktikanter

Vejledning og uddannelse af journalistpraktikanter skal forbedres, lyder det fra KaJ og journalistuddannelserne. Trods sammenbrud i weekendens overenskomstforhandlinger er arbejdsgiverne ikke afvisende over for kravene

Af Otto Jon Lerche-Jørgensen

Minimumskrav til vejledning og udviklingsamtaler. Fagforeningen KaJ stillede op med høje krav til det faglige indhold, da der i weekenden var overenskomstforhandlinger mellem Dansk Journalistforbund (DJ) og de Danske Dagblades Forening (DDF). Efter uafbrudte forhandlinger fra fredag formiddag brød forhandlingerne sammen tidligt mandag den 9. februar. Sammenbruddet skyldes hovedsageligt, at DDF og DJ er meget langt fra hinanden i forhandlingen af lønnen for færdiguddannede journalister.

Men for de studerende er der bedre udsigter.

"KaJ har to hovedkrav – højere løn og bedre vejledning – og vi har taget et stort skridt i den rigtige retning. Selvom der endnu ikke er indgået en aftale, er det min klare opfattelse, at arbejdsgiverne er villige til at imødekomme vores krav om bedre og mere vejledning," fortæller en udmattet forhandler for de journaliststuderende, Anders Langballe.

De positive takter i samspillet mellem DJ og DDF genkendes på den anden side af forhandlingsbordet, hvor blandt andre Ole C. Jørgensen sidder som forhandler for arbejdsgiverne.

"Der er endnu ikke indgået en aftale, men jeg kan bekræfte, at forhandlingerne om de studerendes krav har været meget konstruktive, og jeg håber, det fortsætter sådan," siger han.

For lidt vejledning

KaJ har for nylig kortlagt praktikanternes hverdag, tilfredshed og problemer i en omfattende spørgeskema-undersøgelse. Den viser en generel tilfredshed med løn, kolleger og faglig udvikling, men også, at hele 86 procent ønsker mere vejledning.

De journaliststuderendes forhandler, Anders Langballe, mener, at der skal stilles højere og mere præcise krav til praktikstederne.

"Grunden til, at det skal formaliseres i overenskomstaftalen, at hver praktikant er berettiget til et bestemt antal vejledertimer om måneden, er, at det er svært for den enkelte at gå ind og kræve bedre forhold. Det vil være lettere at holde arbejdsgiverne oppe på det, hvis det står i overenskomsten," siger han.

Der findes i den gamle af-

tale mellem DJ og DDF et afsnit, som noget upræcist siger, at "praktikantvejlederen skal sikres den fornødne tid til at varetage praktikantvejlederarbejdet...". En formulering som efter denne overenskomstforhandling forbliver fri for fortolkning.

fungerer som et arbejdsforløb og ikke et uddannelsesforløb, og at der bør stilles højere krav til praktikstederne.

Men selvom der nu er udsigt til højere krav til redaktionerne og bedre forhold for praktikanterne, fortæller Anders Langballe, at arbejdsgiverne har taget forbehold.

"Jeg har fornemmet en del

de hundrede år gamle avisredaktioner hænger i et rutinepræget dødvande, hvor der ikke er plads, tid eller kendskab til de nye journalistiske metoder."

Derfor er der, ifølge Pia Færing, brug for at gøre praktikstedernes vejledning mere ensartet. Hun mener dog ikke kun, at løsninger skal søges i overenskomstforhandlin-

og Århus tager også uddannelse af praktikanter på dagsordenen. Evalueringen forventes færdig til april, mens overenskomsten er sendt til forligsmanden og udsat på ubestemt tid.

Lerche@mail.djh.dk

KaJ tog i weekenden fra kontoret på Danmarks Journalisthøjskole til København for at forhandle med arbejdsgiverne. Foto: Mette Mørk

Opbakning til studerende

Praktikantvejleder på Danmarks Journalisthøjskole, Pia Færing, bakker op om de studerendes krav. Hun møder i sit daglige arbejde praktikanter, som aldrig har modtaget vejledning, og hun betegner det som et stort problem.

"I evalueringsskemaerne kan jeg se, at praktikanterne ikke har fået det maksimale ud af praktiktiden. De kan få et større udbytte, hvis de får mere vejledning. Der er ganske vist ikke tale om nogen katastrofe, men det kan og bør gøres bedre," siger Pia Færing.

Fra søsteruddannelsen i Roskilde er der også opbakning til de studerende. Institutleder på RUC, Jørgen Poulsen, udtaler i januarudgaven af fagbladet "Journalisten", at praktiktiden fejlagtigt

modstand, når det handler om at gøre kravene konkrete og skrive et minimum timetal for vejledning ind i overenskomsten, selvom det er den bedste måde at sikre, at praktikanterne får den fornødne vejledning. Når overenskomsten ikke er konkret, åbner den for fortolkning, og der kan sidde nogle rundt omkring på redaktionerne og fortolke den, så praktikanterne får for lidt vejledning," siger han.

Kurser som løsning

Pia Færing bekræfter, at overenskomsten er åben for fortolkning, og at der er stor forskel på, hvordan uddannelsen af praktikanterne foregår.

"De nye steder er typisk bedre til at vejlede og til at bruge ideudvikling, coaching og feedback, mens

ger og i udformningen af uddannelsesaftalens paragraffer, men hovedsageligt gennem en bedre uddannelse af vejlederne.

"Kurser kan gøre praktikvejlederne bedre og give dem de nødvendige værktøjer. Man kunne med løn og kurser gøre det mere attraktivt at være vejleder, for det er jo en frivillig post, og folk står ikke ligefrem i kø.

Men det er kurser der skal til, for rammerne i overenskomsten garanterer ikke gode praktikvejledere."

Debatten om, hvordan journalistiske uddannelser og ikke mindst praktiktiden skal skrues sammen, fortsætter, og den igangværende evaluering af uddannelsesinstitutionerne i Odense, Roskilde

Praktikantvejlederne

Praktikantvejlederne på landets redaktioner har to muligheder for at uddanne sig. Hvert år afholdes et møde, hvor Pia Færing og hendes kolleger på DJH, SDU og RUC mødes med branchens praktikantvejledere for at udveksle erfaringer.

En anden mulighed er kurset, "Bliv en bedre praktikantvejleder," som udbydes på Den Journalistiske Efteruddannelse. Kurset er nyt og oprettet i erkendelsen af, at der er brug for bedre uddannelse af vejlederne på aviserne, men indtil videre har under 30 deltaget i kurset.

Praktikløn i fare

Praktiklønningen på 11.800 kroner er i fare. I første omgang har arbejdsgiverne afslået de studerendes krav om lønstigninger, men på længere sigt kan et forslag om SU i stedet for løn blive en realitet

Af Otto Jon Lerche-Jørgensen

Praktikantlønningen stiger ikke lige så meget, som priserne på forbrugsvarer. Det har den ikke gjort i mange år, og derfor er den nu ca. 700 kroner lavere, end den burde være.

Derfor stillede de journaliststuderendes fagforeninger, KaJ (Århus), KaJO (Odense) og JR (RUC), krav om lønstigning ved weekendens overenskomstforhandling. Intet tyder på, at kravet bliver imødekommet af dagbladenes brancheforening, DDF, som mener, at den nuværende aftale er mere end god for praktikanterne.

Samtidig sætter et forslag fra Roskilde praktiklønningen i fare: Studieleder for journalistuddannelsen på RUC, Jørgen Poulsen, foreslår i januar-udgaven af "Journalisten", at lønnen på 11.800 kr. afløses af en normal SU på cirka 4500 kr.

SU giver indhold

Jørgen Poulsen kommer med forslaget, fordi han mener, at de journalistiske uddannelser kan stille større krav til praktikstederne, hvis de studerende modtager SU.

"Praktikanterne skal være et gratis tilbud til arbejdsgiverne. Hvis praktikanterne kommer på

SU, skal arbejdsgiverne ikke betale, og de kan derfor ikke forvente at få journalistiske produkter. I stedet for at bruge tid på at producere, kan praktikanten få tid til vejledning," argumenterer Jørgen Poulsen, men tilføjer, at forslaget har mødt modstand fra Dansk Journalistforbund.

"Forbundet gør ikke noget for at få vores forslag igennem, så det bliver nok ikke til noget. Men det er også ment som et oplæg til en langsigtet debat om praktikordningen," siger Jørgen Poulsen.

Erfaringen truer lønnen

Forslaget er en del af RUCs selv-evalueringrapport, som sammen med rapporter fra SDU og DJH skal føre til en reform af de journalistiske uddannelser i Danmark. I øjeblikket arbejder Danmarks Evalueringsinstitut (EVA) på et udspil, som skal blive virkelighed for fremtidens journaliststuderende – og måske til enden på lønnet praktik.

Reformen af journalistuddannelserne er en ud af mange reformer af de mellemlange videregående uddannelser, som foretages i disse år. I Sommeren 2001 præsenterede Undervisningsministeriet en reform af jordemoder-, fysio-

terapeut- og sygeplejerskeuddannelserne. Den betød blandt andet, at sygeplejerskerne måtte vinke farvel til en løn på cirka 10.000 kroner og affinde sig med SU i deres otte måneder lange praktiktid.

Lønkrav fra KaJ

Står det til de studerendes fagforeninger, bliver der ikke pillet ved de halvandet års højkonjunktur for de journaliststuderende. Tværtimod stiller de krav om lønforhøjelse, så lønnen følger prisstigningerne på forbrugsvarer, det såkaldte prisstigningsindeks.

"Lønstigningen er et af vores vigtigste krav. Praktikanterne betyder meget for aviser, tv- og radiostationer, hvor de er flittige leverandører af journalistiske produkter," siger Anders Langballe, der i sidste weekend forhandlede overenskomst for de journaliststuderende. Han henviser til beregninger, der viser, at hvis lønnen skulle have fulgt prisstigningsindekset, skulle praktikanterne i dag aflønnes med cirka 12.500 kroner og ikke 11.800 kroner.

Praktikantvejleder på DJH, Pia Færing, følger debatten om praktikaftalen på tæt hold. Hun vil ikke gå ind i diskussionen om lønstigninger eller ej, men tager

afstand fra forslaget om SU.

"Målet er at få den bedste uddannelse og behandling af praktikanter. Det betyder ikke så meget, om de får 12, 14 eller 16.000 i løn, men de skal ikke have SU. Arbejdsgiverne skal betale. Det er klart, at en vare, som man betaler for, behandler man også bedre," siger hun.

Anders Langballe er klar over, at praktikanterne er en vare, og at arbejdsgiverne er afhængige af produktioner fra deres praktikanter. Han siger:

"Man kan spørge sig selv, om udgiverne kunne klare sig uden praktikanter. Jeg har en opfattelse af, at de ikke kan, og når det er tilfældet, skal vi selvfølgelig have en ordentlig løn."

De løn-interesserede journaliststuderende må vente med at få afklaret fremtiden. Den nære fremtid afhænger af overenskomstforhandlingerne, som nu er sendt til forligsmanden, og længere ude venter den større reform af uddannelserne.

lerche@mail.djh.dk

Krav

De studerendes krav til den nye praktikantaftale:

Hovedkrav:

- Lønstigninger. En justering af lønnen i forhold til prisudvikling og fremtidige stigninger, som tilsvarende disse stigninger

- Et minimumstal for vejledning af praktikanter

- Flere og regelmæssige udviklingssamtaler

Derudover:

- Krav om ændring i reglerne for ferie og flytning

De studerende forhandler gennem fagforeningerne KaJ (DJH), KaJO (SDU) og JR (RUC)

Praktikanterne er glade - næsten da...

Størstedelen af DJH-praktikanterne er glade for deres praktikophold. Dog savner mange de såkaldte udviklingssamtaler, viser ny KaJ-undersøgelse

Af Abdel A. Mahmoud

Praktikanter fra Danmarks Journalisthøjskole er generelt begejstrede for deres praktikophold. KaJ sendte for nylig spørgeskemaer ud til samtlige 311 DJH-praktikanter, hvoraf 239 meldte tilbage - tre ud af fire.

De omfangsrige spørgeskemaer har KaJ nu fået analyseret, og de tegnede et positivt billede: Godt ni ud af 10 praktikanter befinder sig mellem "middelt-tilfredse" og "yderst-tilfredse".

På skemaerne skulle praktikanterne svare på, hvor tilfredse de er på en skala fra et til 10.

Bred begejstring

Undersøgelsen viser også, at de, der ofte arbejder alene, ikke føler sig ensomme på jobbet. Det drejer sig primært om de praktikanter, der er på mindre steder, men her mener altså kun et fåtal, at det er et problem.

Og der er tilsyneladende ingen problemer med at nå det, der skal nås. Over 90 % af praktikanterne føler, at de lever op til stedernes forventninger til dem altid eller ofte.

Det betyder tilsyneladende ikke noget for kvaliteten af praktiktiden, hvilken type praktikplads, man befinder sig på. Hvad enten det er en mindre vestjysk avis eller

en national TV-station, er tilfredsheden blandt praktikanterne stor.

For få udviklingssamtaler

Praktikanterne savner flere udviklingssamtaler. Praktikvejlederne på de forskellige medier er for dårlige til at fortælle praktikanterne, hvad de gør godt eller skidt – og ikke mindst, hvad der kan forbedres. Fire ud af ti har ikke haft en eneste udviklingssamtale, og det er langt størstedelen af dem kede af.

Det kan næstformanden i KaJ, Morten Terp, sagtens sætte sig ind i:

"Det er for mange praktikanter vigtigt at vide, hvor de står henne og sætte sig nogle mål. Derfor er

det vigtigt, at der på papir står, hvad praktikanterne har ret til," siger han.

I dag er det op til den enkelte praktikplads at vurdere, hvordan og hvorvidt udviklingssamtalerne skal bruges.

Morten Terp foreslår, at hver praktikant for eksempel får to timer pr. måned til udviklingssamtaler.

Undersøgelsen viser også, at over halvdelen af de, der i forvejen har fået udviklingssamtaler, synes de trænger til flere.

KaJ vil sende de væsentligste punkter og tal fra undersøgelsen ud til praktikstederne.

Tilfredshedsskalaen

De 239 praktikanter svarede på spørgsmålet "Hvor tilfreds er du samlet set med dit praktiksted på en skala fra 1-10, hvor 10 er det bedste?"

1-4	8 %
5-7	28 %
8-10	65 %

I december udgaven af Illustreret Bunker bragte vi en artikel med udgangspunkt i en elektronisk rundspørge til 150 praktikanter. Svarene i denne undersøgelse afveg ikke meget fra resultatet af KaJ undersøgelsen.

Ti tommelfingre og to ark papir

Da to 8. semester studerende har forsvaret deres hovedopgave, går det op for dem, at de har været med i en joke, som ingen af dem finder særlig morsom – en joke, der havde været gennem mange hænder

Af Camilla Kærø og Eun-Hae Choi

To aftener inden eksamen. Michael Bech og Mads Allingstrup skal forsvare deres hovedopgave den 22. januar. Nu sidder de og prøver systematisk at finde de svage punkter og det mulige forsvar. Det hele bliver tastet ind på en af skolens computere på 100-gangen. Printereren ude på gangen spytter to sider ud.

Kort efter står Flemming Svith og kopierer ved den samme maskine. Han ser deres forsvar ligge på bænken ved siden af. Flemming Svith er samfundsfagskoordinator, men husker sin egen hovedopgave for år tilbage og er nysgerrig. Jan Dyberg kommer forbi, og sammen beundrer de den systematiske fremstilling.

"Vi snakkede om, hvor godt et forsvar, de havde lavet. Vi havde ikke set noget lignende," erindrer Jan Dyberg.

Et kvarter efter kommer Michael ud for at hente sine papirer. De er væk. Et print mere, der denne gang kommer ud, og Michael og Mads går hjemad.

Eksamenen går godt. Pernille Dehn er velforberedt, og det samme er censor fra Jyllands-Posten, John Hansen. Deres grundige forsvar lader ikke til at have været nødvendigt; kun få af de ting de havde forberedt, bliver der spurgt ind til. De får 11.

Puzzle, pilsner og prints

På vej ned i kantinen til en velfortjent øl bliver Mads og Michael indhentet af Pernille Dehn.

"Jeg tror, det her er jeres. I skal nok passe bedre på det en anden gang," siger hun med et smil og rækker dem et sæt af deres egne noter til forsvaret.

Mads og Michael kigger på hinanden og smågriner begge ad situationen, som ingen af dem forstår.

"Jeg syntes, det var lidt pinligt, for vi måtte jo have kommet til at printe papirerne ud oppe på 400-gangen ved siden af Pernilles kontor," husker Mads at have tænkt.

I kantinen bliver de berejste

noter hurtigt til dagens sjove historie, men da overraskelsen over papirernes opdukken fortager sig, dukker en undren og et ubehag op. Hvordan havde de papirer egentlig fundet vej til Pernille Dehn? Blev noterne måske brugt? Og hvad med censor – havde han også papirerne?

Regnestykket udfoldes

Pernille Dehn slutter sig senere til selskabet i kantinen, og Michael stikker lidt til hende angående papirernes færden. Hun vil først ikke ud med, hvor hun har dem fra. Men de kommer i tanke om det forsvundne sæt prints fra for-

overrasker Jan Dyberg, og senere fortæller han:

"Det var jo ment som en joke, og jeg havde ikke troet, at de ville tage det sådan. Men begge parter skal synes, det er sjovt, ellers er det ikke en joke længere," inddrømmer Jan Dyberg om episoden.

Han giver både Michael og efterfølgende Mads en uforbeholden undskyldning. De tager imod den, men føler sig stadig lidt krænkede.

"Vi er glade for vores karakter, og det er måske svært for nogen, at se hvad problemet er. Men vi føler lidt, at vi er blevet leget med," fortæller Michael og uddyber:

erne i hånden, beslutter jeg mig for at lave lidt sjov med Michael og Mads," fortæller Jan Dyberg:

"Så jeg tager en kopi af noterne, og dagen efter finder jeg Pernille Dehn og hører, hvordan det ligger med deres opgave."

Hun fortæller, at den ser god ud, og Jan forklarer derefter, at han har fundet noterne til forsvaret, og at hun får dem, hvis hun er med på lidt sjov.

Hvem, hvad og hvorfor

En vis enighed i forløbet er at spore op til denne begivenhed. Min her stopper enigheden, for ifølge Pernille Dehn, har hun al-

Uanset hvad - papirerne skifter hænder fra Flemming Svith, til Jan Dyberg til Pernille Dehn.

Inden eksaminationen spiser Pernille Dehn frokost med censor, John Hansen, og her præsenterer hun ham for papirerne.

"Jeg syntes, eksamenen skulle foregå på lige vilkår for censor og mig, så jeg giver dem til John og fortæller, at jeg har fået dem af en anden lærer, så han bør nok også se dem," siger Pernille Dehn.

Her er der dog igen uenighed omkring hændelsesforløbet. John Hansen husker, at han fik noterne med beskeden om, at de i sløsethed var blevet glemt ved printereren.

"Jeg var bestemt ikke med i nogen spøg, og jeg må indrømme, at hvis jeg var blevet forelagt det, havde jeg ikke kunnet se det sjove," fortæller han om episoden.

Dog er de begge enige i, at det var en flot hovedopgave, hvor det egentlig ikke spillede nogen rolle, hvorvidt de havde læst forsvaret eller ej.

De sidste to tommelfingre

Med de fire læreres tommelfingre er vi oppe på otte, men hvem er ejermændene til de sidste to? Det er ikke lykkes at afdække den mystiske persons identitet, som tog papirerne fra printereren og lagde dem over på bænken. Ingen af de implicerede kan derfor egentlig beskyldes for at være den, der oprindeligt tog papirerne.

Fra rektor Kim Minke lyder dog ønsket om, at papirerne aldrig var nået så langt som de gjorde.

"Det er ikke usædvanligt, at man uforvarende kommer til at læse noget, der tilhører andre. Men man bør stoppe, når det går op for én, at det er andres private ting, man har fat i," siger han og lægger vægt på, at alle tre implicerede lærere på skolen burde have handlet anderledes, end de gjorde.

Han ser dog ingen grund til at lave en generel regel om noget, der sandsynligvis ikke gentager sig.

"Hvad fanden er meningen med at tage andres papirer, og hvorfor skulle de gives videre til Pernille Dehn?" Det var Michael Bech's (Bagerst) naturlige spørgsmål til Jan Dyberg, da han fandt ud af, at det var ham, der havde videregivet de noter til hovedopgaven, som han og Mads Allingstrup (Forrest) havde arbejdet hårdt på at få færdige.

Foto: Caspar Balslev

beredelsesaftenen, og den eneste lærer, de kan huske fra gangen, er Jan Dyberg. Pernille smiler bekræftende, da Michael spørger, om det er ham.

Dagen efter eksamen møder Michael Jan Dyberg på gangen, og han beslutter at konfrontere ham med det.

"Hvad fanden er meningen med at tage andres papirer, og hvorfor skulle de gives videre til Pernille Dehn?"

Reaktionen fra Michaels side

"Det var ikke skæbnsvangert, at de havde vores forsvar, men det føltes som et tillidsbrud, fordi man ikke forventer, at lærer og censor allerede kender ens forsvar."

Det er Mads enig i.

"Man bør kunne stole på, at private ting bliver respekteret, selvom de er let tilgængelige, da vi alle deler samme printere," supplerer han.

Eksamen for sjov

"Da Flemming giver mig papi-

drig villet spøge med papirerne, men mener tværtimod, at hun blev præsenteret for noterne, uvidende om hvad det var, og at hun først finder ud af det, efter hun har læst hele notatet.

"Havde jeg vidst, det var deres forsvar, havde jeg ikke taget imod de papirer," begrundet hun.

Jan Dyberg holder dog fast i udsagnet - at han informerer om ejerne af noterne, Michael og Mads, og at hun får dem, hvis hun indvilliger i joken.

13-taller til rejsende DJH'ere

Kreativitet, vovemod og lyst til at grave, hvor ingen har gravet før. Det er egenskaber, der skaber gode journalister – og giver 13-taller i hovedopgaven på 8. semester

Af Jesper Zølck

Fire års knoklen i Bunkereren er et overstået kapitel for DJH's nyeste dimittender. Et kapitel der vel at mærke fik en fornem afslutning med et usædvanligt højt karaktergennemsnit på 9,4 i hovedopgaverne. Et gennemsnit, der blandt andet blev hevet op af ni 13-taller.

Og det er her, det bliver rigtig interessant. Samtlige ni topkarakterer blev givet til studerende, der i forbindelse med deres hovedopgave havde været uden for Danmarks grænser.

Moldova

Søren Romme Christoffersen var en af de studerende, der til eksamen hev et 13-tal hjem. Sammen med Jacob Kaare Sørensen rejste han til Moldova i det gamle Sovjetunionen i forbindelse med deres opgave 'Mens Europa sover'.

Han peger på den grundige research før afrejse, som en væsentlig faktor i spillet om de gode karakterer.

"Man bruger en del penge af egen lomme, så man tager ikke bare afsted uden at have fuldstændig styr på researchen og gjort sit benarbejde ordentligt," forklarer han.

I Søren Rommes tilfælde tog det over 50 telefonopkald, og en masse

korrespondance før aftalerne i det fjerntliggende land var på plads.

Men selv når aftalerne hjemmefra er på plads, er man langt fra sikret et godt resultat, når man først lander 'i en by i Rusland'.

Ifølge Søren Romme kræver det held og udholdenhed at hive den gode historie med sig hjem i bagagen.

For eksempel er det vigtigt at finde en tolk, man kan stole på, når man befinder sig i et land på den anden side af jorden, hvor engelsk er lige så meget et fremmedsprog, som russisk er herhjemme.

Det fremmede fascinerer

Også Ole Andreesen, vejleder på Søren Romme og Jacob Sørensens hovedopgave, ser styrken i at tage væk fra kongeriget.

"Vi oplever, at det ofte er studerende med en høj grad af engagement og journalistisk overskud, der tager af sted. Det kræver en del at planlægge en sådan tur, og derfor har de studerende ofte nøje overvejet, hvad de gerne vil fortælle. Desuden er det ofte fascinerende historier, de studerende kommer hjem med fra deres ture," fortæller han.

Ole Andreesen understreger dog, at det ikke må tolkes som, der er garanti for gode karakterer, hvis bare man tager til udlandet.

Det journalistiske arbejde skal selvfølgelig være 100 procent i orden.

Det nyeste kuld færdiguddannede journalister fra DJH sluttede af med en højtidelighed på skolen den 29. januar. Der blev overrakt eksamensbeviser og uddelt priser fra branchen til de nyuddannede.

Foto: Mads Nissen

Gravearbejde

Når man vælger at rejse til udlandet for at skrive sin hovedopgave, er der også et andet element, der skaber grobund for gode karakterer. Den store mængde af uskrevne og, for danske øjne, ukendte historier der gemmer sig ude i verden. Eller som Ole Andreesen udtrykker det:

"Kreativitet, vovemod og lysten til at grave, hvor ingen har gravet før. Det skaber gode historier."

Ole Andreesen anerkender dog, at det nogle gange godt kan være

et problem, hvis de studerende vælger at grave i alt for fremmed jord. Kildetjek er altså sværere, når kilden sidder i Moldova i stedet for Maribo.

"Normalt starter vi med at tjekke alle skriftlige kilder, men jeg har da taget telefonen og ringet til personer på den anden side af jordkloden, sådan er vilkårene, når de studerende vælger at rejse," forklarer Ole Andreesen.

Søren Romme Christoffersen og hans makker havde dog ikke på forhånd bestemt, at de ville til

udlandet i forbindelse med deres hovedopgave. De tog af sted af ren og skær nødvendighed.

"I vores tilfælde var det historien, der bestemte, at vi skulle af sted, og hvor vi skulle hen. Hvis den case vi søgte fandtes i København, var vi ikke taget af sted."

Men af sted tog de, og endte med to af de ni 13-taller som årgang 0200 tog med sig ud i den virkelige verden udenfor Bunkereren.

bulow@mail.djh.dk

TDC dropper DJH

TDC vil ikke længere servicere skolens debiterings-system. Det kan betyde færre udgifter til telefoni

Af Kasper Jessing

Alt for godt kender du debiteringsystemet: Ned i informationen. Køb en taletidskuvert. Hiv det grå stykke papir ud, tast løs; lokalnumre, adgangskoder og telefonnumre og voila: Så er du igennem til din kilde.

Som vi kunne fortælle i Illu-

streret Bunkers oktobernummer, er det langt fra betjeningsvenlige debiteringsystem en ganske billig genvej til kontakt med omverdenen. Men nu siger TDC stop.

"De har meddelt os, at de stopper med at servicere det nuværende debiteringsystem. Men det kommer forhåbentlig ikke til at betyde noget for de studerende her og nu," siger økonomichef på DJH Karl Christensen.

I TDC's øjne er skolens debiteringsystem ved at blive forældet, og derfor vil man ikke længere servicere på det. Resultatet kan blive

endnu billigere minutter for de studerende, der i øjeblikket betaler 14,56 øre i minutpris.

Hjem til Snave

I øjeblikket er Journalisthøjskolens telefoni på en dispensation udlagt til TDC, selvom statens øvrige institutioner er overgået til en stor-aftale med Sonofon. Årsagen er teknisk. For kun TDC's system har indtil nu kunnet arbejde sammen med skolens debiteringsystem.

"Vi presser på for at fremskynde en løsning, så vi kan komme på Sonofon og dermed statens storaf-

tale," fortæller økonomichef Karl Christensen.

Til Illustreret Bunkers oktobernummer forklarede Karin Nielsen, der er telefonansvarlig på Journalisthøjskolen, at en realistisk tidshorizont for billigere minutter ville være sommeren 2004. Indtil da håber Karl Christensen, at TDC vil udsætte deres opsigelse, indtil en ny leverandøraftale er indgået.

Ingen bedre betjening

Selvom de i forvejen billige minutter ser ud til at blive billigere,

kan de studerende ikke forvente forbedringer på selve betjeningen af systemet.

"Det vil være en god ide, hvis betjeningen kan gøres enklere," siger Karl Christensen, men han understreger, at det her og nu drejer sig om at finde en løsning, der sikrer at skolens studerende fortsat kan ringe via debiteringsystemet. Betjeningsproblematisk eller ej.

jessing@mail.djh.dk

Ulovligt hjemmearbejde

DJH-studerende bryder loven for at researche på Infomedia hjemmefra. Ny lov for it-kriminalitet betyder op til seks års fængsel, hvis misbrugerne afsløres

Af Peter Hammer

Med et abonnement på Skolernes Databasesystem (SkoDa) kan alle skoler få adgang til Infomedia og en mængde andre databaser til en brøkdel af prisen for videregående uddannelser som DJH. Lærere og elever får blot udleveret brugernavn og adgangskode og kan så frit benytte de forskellige services i forbindelse med under-

visningen.

Ifølge SkoDas hjemmeside er det den enkelte skoles ansvar at sørge for, at tidligere elever ikke længere har adgang. Tilsyneladende lever skolerne ikke op til det ansvar, og adgangskoderne er ikke blevet ændret længe.

For længst ovre skolealderen benytter nogle sig nemlig endnu af SkoDa-indgangen til Infomedia. Det er naturligvis ulovligt, men

foregår ikke desto mindre. Også på DJH.

Seks års fængsel

Frustration over ikke at kunne gå på Infomedia hjemmefra har fået DJH-studerende til at bruge og sprede adgangskoderne ulovligt til medstuderende, ovenikøbet via DJHs egne mailinglister. Ifølge Oluf Jørgensen, afdelings-

forstander for informations- og forvaltningsret på DJH, er det en alvorlig lovovertrædelse at skaffe sig uberettiget adgang til systemer som Infomedia.

"Uha, det er strafbart og rammes af den såkaldte hackerbestemmelse i straffeloven. Strafferammen er endnu kun bøde og op til seks måneders fængsel, men Folketinget er ved at behandle et lovforslag fra justitsministeren om

stand til ransagninger og beslaglæggelse i forbindelse med denne type sager. Oluf Jørgensen mener, at et firma, der får nys om, at deres system bliver omgået i stor stil, vil reagere på den ene eller anden måde, og at der er grund til at advare kraftigt mod ulovlig omgang med adgangskoder og lignende.

Hos infomedia er der stor bevågenhed om problemet.

"Vi har kendskab til systematisk misbrug andre steder," fortæller Hans Henrik Kragh-Nielsen, som er DJHs og SDUs kontakt i Infomedia.

"Der sker desværre det, at vi får kannibaliseret vores produkter, for i sidste ende koster det jo de kommende journalister selv. Det er deres levebrød, der bliver misbrugt," ærgrer han sig. "Og det misbrug der foregår på SkoDa, kommer til at få konsekvenser for deres aftale," konkluderer Hans Henrik K og ærekrænkelser Nielsen.

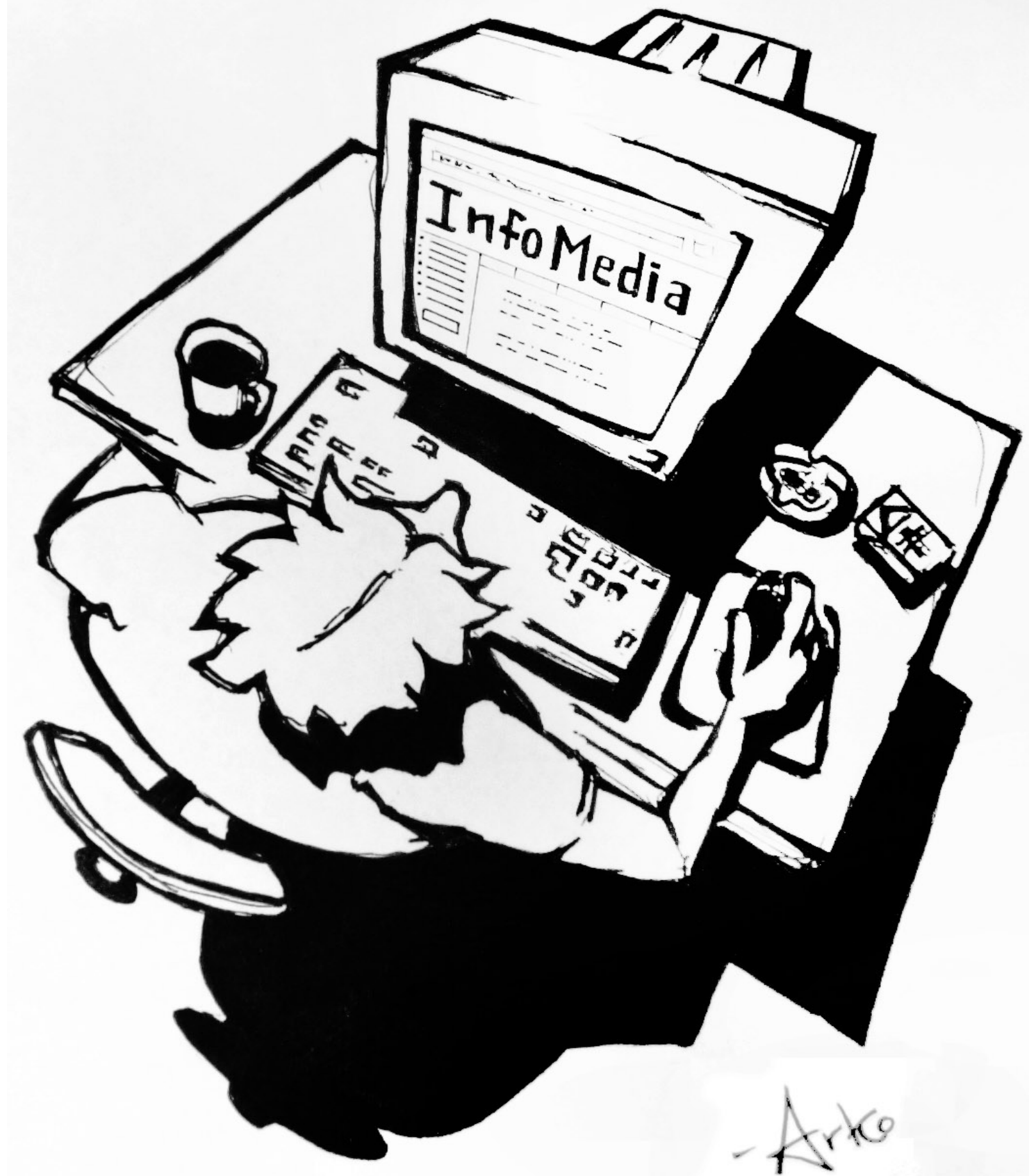
DJHs rolle

Oluf Jørgensen mener ikke, at DJH har noget medansvar for ulovlighederne, men føler sig som ansat forpligtet til at orientere rektor.

"Det er ikke højskolens politik at læse folks mails, og det vil vi heller ikke gøre i denne sag," er meldingen fra rektor Kim Minke.

Skulle Infomedia lave en sag ud af denne, kan DJHs IT-afdeling ved henvendelse fra Politiet måske alligevel spore de oprindelige mails. Deres ophavsmænd og modtagere, der har brugt adgangskoderne, vil derefter kunne retsforfølges.

hammer@mail.djh.dk

Straffelovens 27. kapitel

Freds- og ærekrænkelser

§263, stk. 2: "Med bøde eller fængsel indtil 6 måneder straffes den, som uberettiget skaffer sig adgang til en andens oplysninger eller programmer, der er bestemt til at bruges i et anlæg til elektronisk databehandling."

Folketinget behandler pt. et lovforslag fra justitsministeren om it-kriminalitet, som sætter strafferammen op til 6 års fængsel.

DJH'ere må undvære Infomedia

De øvrige journaliststudier i Danmark har adgang til Infomedia hjemmefra. Det har DJH ikke. Der arbejdes på sagen, men Infomedia presser prisen for højt

Af Peter Hammer

DJHs ansatte og studerende skal finde sig fysisk på skolen for at kunne gå på Infomedia. Ansatte og studerende fra alle studier på RUC og SDU kan hjemmefra logge ind via en server, der står på skolen.

Det kaldes fjernadgang og ville også på DJH være hensigtsmæssigt i forhold til den store andel af hjemmearbejde, morgen-deadlines og naturligvis den uudtalte forventning om, at en journaliststuderende arbejder alle døgnets vågne timer.

DJH vil have fjernadgang...

Administrationschef på DJH, Kirsten Jensen, fortæller, at der i øjeblikket arbejdes på, at studerende og ansatte kan få adgang til artikeldatabasen hjemmefra.

"Uddannelsesmæssigt er det af høj prioritet, for jo bedre research I laver, jo klogere bliver I," lyder det.

Hos Infomedia fortæller Hans Henrik Kragh-Nielsen, at DJHs nuværende aftale kun er om adgang fra skolen. Han er DJHs kontaktperson hos Infomedia, og emnet har været bragt op et par gange, så behovet for fjernadgang er han bekendt med.

"Jeg vil ikke være afvisende overfor idéen, men der skal være en afklaring om de tekniske og sikkerhedsmæssige aspekter. Og det er også et spørgsmål om pris," siger Hans Henrik Kragh-Nielsen.

... men prisen er for høj

Med det foreliggende tilbud fra Infomedia er det usandsynligt, at fjernadgangen bliver en realitet. Prisen er ganske enkelt for høj.

"Den nuværende aftale koster DJH 200.000 kr. årligt. Det er i forvejen på kanten af, hvad vi har råd til, og det ved Infomedia godt," fortæller Kirsten Jensen.

Infomedias tilbud for dette år inkluderer fjernadgang og lyder på 300.000 kr. Altså en stigning på 50 procent.

"De 50 procent er sat på baggrund af erfaringer andre steder fra og er et udtryk for, at tilbud altid er baseret på individuelle vurderinger," forklarer Hans Henrik Kragh-Nielsen.

Misforhold mellem Infomedias kunder

SDUs Infomedia-aftale koster også 300.000 kr. årligt. Da de fik indført fjernadgang, fik Infomedia ikke lov til at sætte prisen op.

"Vi sagde, at de kunne rende og hønse, for at sige det rent ud. Det var dyrt nok i forvejen," fortæller Connie Kjærgaard, der sidder i tidsskriftafdelingen på SDU.

Syddansk Universitet har i alt 7.500 fuldtidsstuderende. DJH har 1.000. Med den samme årspris er Infomedia altså syv en halv gang så dyr for hver studerende på DJH i forhold til en studerende på SDU.

"SDU og DJH er et eksempel på, at billedet er lidt skævt, og vi arbejder hele tiden på at standardisere vores aftaler. Men vi foretager altså individuelle vurderinger og giver individuelle rabatter, så jeg vil være påpasselig med at sammenligne de to," argumenterer Hans Henrik Kragh-Nielsen.

"Vi ser på studiesammensætningen. På DJH, som er et journaliststudie, forventer vi et forholds-mæssigt højere forbrug end på SDU. Det er helt naturligt," siger han og henviser til det forhold, at ud af de 7.500 SDU-studerende er kun 300 journaliststuderende.

Connie Kjærgaard fra SDU er af en anden opfattelse.

"Jeg vil mene, at alle studerende og ansatte på SDU, bruger Infomedia lige meget. De journaliststuderende bruger det ikke væsentligt mere end andre, om end det er med forskellige formål. Vi synes i forvejen, at Infomedias priser er meget dyre. Så at DJH med kun 1.000 studerende skal betale det samme som os, mener jeg er helt urimeligt."

Priser og problemer

Rektor for DJH Kim Minke fortæller, at før PolInfo og Berlingske

Avisdata blev slået sammen til Infomedia, var prisen 60.000 kr. til dem hver.

"Prisen steg til samlet 200.000 kr. med det grundlag, at vi ville få en bedre service med én stor samlet database."

Og nu da Infomedia vil hæve prisen med yderligere 50 procent i forbindelse med de nye forhandlinger, begynder det at knibe.

»Når vi laver en fastprisaftale med Infomedia er det selvfølgelig med den forudsætning, at prisen er fast. Vores bevillinger følger ikke den almindelige prisudvikling, der bliver faktisk hele tiden sparet, så det er ikke en udvikling, vi kan leve med," siger Kim Minke.

Desuden er det en kendsgerning at Infomedia ikke kører optimalt på Mac-maskiner, som størstedelen af DJH's maskinpark består af. Infomedia selv gør opmærksom på dette på deres egen hjemmeside. Der har også været andre problemer med Infomedias ydelse i den seneste tid.

"I efteråret 2003 var der en masse problemer med driften på grund af nogle omlægninger i Infomedia. Så det er helt klart et argument i forhandlingerne, at vi ikke vil betale fuld pris for et produkt, der ikke har været i orden," afslutter Kim Minke.

Både han og Kirsten Jensen mener, at der i løbet af februar vil være en udvikling i forhandlingerne, og Illustreret Bunker følger sagen.

hammer@mail.djh.dk

Illustreret Bunker mener

Fjernadgang til Infomedia er, om ikke en nødvendighed, så af høj prioritet for os studerende. En stor mængde journalistisk arbejde kunne med fordel foretages udenfor Bunken, men den geografisk begrænsede adgang til Infomedia er med til at holde os spærret inde i betonen - væk fra verden.

Fjernadgang for os kommer ikke til at koste Infomedia noget, og den nuværende situation er ikke holdbar for nogen af parterne.

Programmeringen af et login-system står for DJHs regning, og forbruget vil, bygget på erfaringer fra RUC og SDU, ikke stige væsentligt. Infomedia får ikke flere brugere, da det fortsat kun er DJHs studerende, der kan logge ind og søge.

Infomedia har en stor fordel i, at vi som journaliststuderende lærer systemet at kende, så vi også i vores fremtidige virke vil benytte det til økonomisk gevinst for Infomedia. Det er ikke rimeligt, at vi på DJH skal afholdes fra fjernadgang, fordi Infomedia presser den i forvejen uforholdsmæssigt høje pris yderligere. Og det er heller ikke i Infomedias interesse, at Danmarks fremtidige, førende journalister ikke benytter sig af databasesystemet.

Med 1.000 studerende på DJH mod 7.500 studerende på SDU, må Infomedia sætte prisen lavere.

Fejl i Explorer

Infomedia advarer om, at man ikke bør bruge Explorer browseren når man arbejder på en Mac computer. Systemet kører langsomt og ustabil.

I stedet bør studerende, der bruger skolens Mac-computere benytte Safari browseren. Safari kendetegnes ved kompas symbolet i programlinjen.

Tag Infomedia med hjem

En lovlig mulighed for at bruge Infomedia hjemmefra er at tage sin bærbare computer med på DJH, gå på skolens netværk og åbne Infomedia. Hvis computeren ikke slukkes, kan man så at sige tage Infomedia med hjem. Når først man er logget ind på Infomedia, bliver man nemlig ikke logget af, før internetbrowseren lukkes. Så på denne måde kan man frit fortsætte søgningen derhjemme fra sin egen internetforbindelse.

En lovlig mulighed for at bruge Infomedia hjemmefra er at tage sin bærbare computer med på DJH, gå på skolens netværk og åbne Infomedia. Hvis computeren ikke slukkes, kan man så at sige tage Infomedia med hjem. Når først man er logget ind på Infomedia, bliver man nemlig ikke logget af, før internetbrowseren lukkes. Så på denne måde kan man frit fortsætte søgningen derhjemme fra sin egen internetforbindelse.

Nørden tog en Cavling

Journalist Bo Elkjær fra Ekstra Bladet har netop modtaget branchens fornemmeste anmærkning, Cavling-prisen, for sin artikelserie om beslutningsgrundlaget for Irak-krigen. Han er fra flere sider blevet kritiseret for, at hans personlige, politiske holdning skinner igennem i de præmierede artikler. Illustreret Bunker har mødt Bo Elkjær til en snak om objektivitet og dybdeborende journalistik

Ifølge Bo Elkjær er det ude i de hjørner, hvor folk normalt ikke gider at komme, at de gode historier ligger.

Af Stine Lynghard
Foto: Mads Nissen

Et par ben bliver smækket op på bordet. Kroppen, der er iklædt i en brun fløjlsjakke og opknappet skjorte, synker hjemmefant tilbage i stolen. Bag et par markante, firkantede briller titter to øjne frem. Styrken i glassene forstørrede dem en anelse.

"Jeg må jo nok indrømme, at jeg er en nørd," griner den afslappede mand i stolen.

Manden er Bo Elkjær. Journalist, IT-nørd og kendt for sit grundige arbejde med den dybdeborende journalistik. Et arbejde som

har gjort ham til nybagt Cavling-vinder for sin ihærdige og kritiske dækning af beslutningsgrundlaget for Danmarks deltagelse i Irak-krigen.

Til daglig går han under navnet Skipper. Og her vil den nysgerrige journalist straks stille spørgsmålstegn ved historien bag det kælenavn. Måske har Bo Elkjær engang været sømand? Øreringen i øret kunne da godt være et levn fra et tidligere sejlerviv. Og skjorten kunne sagtens dække en bunke pigenaevne tatoveret på overarmen. Men nej, trods ihærdige forsøg fra både kollegerne på Ekstra Bladets Århus-redaktion og Illustreret

Bunkers udsendte, må Bo Elkjær skuffende aflive myterne og meddele, at navnet ikke har nogen interessant historie.

Der er da tilsyneladende heller ikke noget mystisk over den 37-årige Bo Elkjær. Glad, men ydmygt beretter han om den nyligt modtagne hæderspris:

"En ting er, at man i hverdagen kan klappe hinanden på skulderen og sige: det er sgu ok, det du har skrevet der. Noget andet er, at der én gang om året bliver uddelt en journalisternes Oscar-pris. Det rækker da videre. Det er stort. Men Cavling-prisen er jo i bund og grund journalisternes interne kaf-

teklubpris, der bliver givet som en anerkendelse af håndværket. Jeg tror ikke, den interesserer resten af befolkningen."

Graver efter guld

Den tilbagelænedede krop gør sig en mindre omrokering og finder sig på ny til rette – stadig med benene på bordet. En særpræget halskæde i kanten af den opknappede skjorte kommer til syne. I kæden hænger en hjørnetand fra en grisekæbe, som Bo Elkjær selv har gravet op som 14-årig. I dag er det ikke længere kæber fra døde dyr, han graver efter. I stedet pløjer han sig gennem ubehagelige mængder

af dokumenter for at finde gode historier.

"Det er jo ude i de hjørner, hvor folk normalt ikke gider at komme, at de gode historier ligger. Tag en sag som Irak-krigen. Hvis man følger de meldinger, som bliver rapporteret hver dag i medierne, kan man se, at de ikke kommer særlig dybt ind i historierne. Hvis man derimod får aktindsigt, finder papirerne og kommer ind i sagen, kan man se, at historien er anderledes end det, der bliver rapporteret dagligt," forklarer cavlingvinderen. Bo Elkjær har i sit arbejde med Irak-sagen gennemtærsket 15 kasser med A4 papir. Så mange doku-

menter, fakta og oplysninger, ville være umuligt at videregive i sin helhed til Ekstra Bladets læsere. Derfor har han efter bedste journalistiske evne opdelt og sorteret masser af papirer i arbejdet med at finde overblik og den skarpe vinkel.

Journalistik når den bliver politisk

Resultatet af det store arbejde er, udover rost og belønnet, blevet kritiseret for at indeholde politisk holdning. Bo Elkjær har eksempelvis måttet se sine artikler og ikke mindst sin hvidbog om Irak-sagen blive beskrevet som partsindlæg

Bo Elkjær

Født 27. juli 1966.

Uddannet fra Danmarks Journalisthøjskole i 1997

Siden da har han arbejdet på Ekstra Bladet, hvor han også var i praktik.

På Ekstra Bladet startede han med at skrive om computerstof.

I dag skriver han alt lige fra små fire linjers noter til dybdeborende journalistik, som han er mest kendt for. Det eneste område, der ikke fanger hans interesse, er sport

og et venstreorienteret angreb på regeringen.

Ved overrækkelsen af Cavling-prisen, som Bo Elkjær vandt sammen med to journalister fra Information, holdt pressens minister, Anders Fogh Rasmussen, en tale. Her sagde han blandt andet, at han er uenig i de tre journalisters synspunkter. Men at han trods sin uenighed til det yderste vil forsvare deres ret til at fremføre det, de gør.

Bo Elkjær tager kritikernes anklager med sindsro, fordi ingen af dem, efter hans mening, forholder sig til det skrevne i artiklerne, men i stedet blot kaster grimme ord efter ham. Hans egen forklaring på kritikkerne:

"De er vel politisk uenige. Hvis man da kan være det i de fakta, jeg har fremlagt. Eller måske mener de, at jeg burde have holdt min kæft og ladet sagen køre uden at stille spørgsmålstegn ved den." Han fortsætter:

"Men det er ikke et udtryk for

ens egen politiske holdning at gå ind og undersøge baggrunden for det, en statsminister eller udenrigsminister siger."

Bo Elkjær mener ikke, at det at være kritisk og objektiv er modsætninger:

"Kritisk journalistik er, når en journalist tager den opgave alvorligt, som det er at stille spørgsmålstegn ved de oplysninger, som er fremlagt og undersøge substansen i dem. At være kritisk journalist er ikke lig med at være subjektiv med en tilvalgt holdning til emnet."

Alle journalister er subjektive

Spørgsmålet er, hvordan man undgår mere eller mindre bevidst at vælge de oplysninger, som fremmer ens egen holdning.

Bo Elkjær ser den journalistiske vinkling sådan:

"Man kan ikke undgå at være subjektiv. Alene det, at man fravælger nogle fakta og præsenterer andre, gør, at man farver stoffet og har foretaget et subjektivt valg. Der findes simpelthen ikke rendyrket objektivisme i journalistik. Den, der påstår det modsatte, er blind over for en ret væsentlig del af journalistikken."

Han mener, at det i udvælgelsen er vigtigt at være sit ansvar voksent og udfylde sin journalistiske rolle: at undersøge om fakta holder, vælge de centrale oplysninger og præsentere dem for læseren.

Bo Elkjær skitserer problemerne ved, at en journalist bevidst går i retning af én bestemt, fastlagt vinkel:

"Jeg tror ikke, at der er nogen journalist, som med sandhed i stemmen kan sige, at de ikke har en politisk holdning til det, de arbejder med. Problemet er, hvis man som journalist starter med at skrive en konklusion ud fra et politisk, økonomisk eller et hvilket som helst andet synspunkt og derefter fylder oplysninger på, som passer til konklusionen. Så har man det samme problem, som hvis man som regeringschef skriver konklusionen først og derefter begynder at finde de beviser, som passer, men ignorerer dem, som ikke passer."

Sidstnævnte er en hilsen til blandt andre Anders Fogh Rasmussen, hvis argumenter for at gå i krig står for skud, og som afsløres som selvmodsigende og nogle endda hemmeligholdte i den vel-dokumenterede hvidbog, som Bo

Elkjær har lavet om Irak-krigen.

Man skal følge sine fornemmelser

Trods de skarpe ord om Anders Fogh Rasmussen, vil han ikke pålægges at være venstreorienteret, blot fordi han som en af de få journalister er gået kritisk til beslutningsgrundlaget for at gå i krig:

"Vores job som journalister er at gå ind og undersøge den fremlagte dokumentation. Uanset hvad ens politiske holdning er, skal man reagere, når antennerne blafre. Man er ude i en journalistisk sump, hvis man, blot fordi man er enig med sin statsministers holdning, væl-

Elkjær modtager Cavling

"Cavling-komiteen har med prisen ønsket at påskønne det stykke folkeoplysende arbejde om regeringens og folketingets grunde til at støtte USA's krig mod Irak, som Ekstra Bladet og Informations journalister har bedrevet - og nok så vigtigt - har komiteen ønsket at markere vigtigheden af dette arbejde i et samlet medie billede, hvor man nok må sige prisvinderne har stået temmelig alene."

Kilde: Uddrag af formanden for cavlingkomiteen, Carsten Ingemanns, motiverings-tale til prisuddelingen.

ger ikke at gå ind og undersøge, om det er sandt, hvad han siger. Omvendt skal antennerne ikke blafre konstant, bare fordi vi har en borgerlig regering, hvis der ikke er noget at blafre over," forklarer han. Bo Elkjær har, trods det at begge ben under hele interviewet skiftevis har været klasket op på bordet og en stol, begge ben solidt plantet på jorden. Derfor er det med et smil i stemmen, når han siger, at fremtidens mål må være at vinde to Cavling-priser mere, da der aldrig er nogen, der har vundet tre statuer.

"Det ville ikke være korrekt at efterstræbe at få en Cavling bare for at få en. Journalistik skal ikke være en trofæjagt, hvor man går efter struben frem for sagen. Det handler ikke om at vælte regeringer. Nej, jeg finder nok en sag, som jeg fordyber mig i, og sådan går arbejdet videre. Jeg er jo journalist," smiler han.

lynghard@mail.djh.dk

"Cavling-prisen er i bund og grund blot journalisternes interne kaffeklubpris. Ikke noget der interesserer den almindelige dansker," lyder det beskedent fra den nykårede prisvinder.

Henrik Cavling, journalist, chefredaktør og forfatter (1858-1933)

I sit arbejde med Irak-sagen gennemtærskede Bo Elkjær 15 kasser med dokumenter.

Henrik Cavling

Cavling-prisen blev indstiftet 18. december 1944 i anledning af Journalistforbundets 40 års dag og til minde om forbundets stifter, journalisten og forfatteren Henrik Cavling (1858-1933).

Cavling var fast medarbejder ved Politiken fra 1886 og under mærket Ignotius blev han en meget læst reporter. Han skrev ikke den opinionsjournalistik, som morgenbladene på den tid satsede på, men bragte nye emner ind i journalistikken, bl.a. vakte han røre med skildringer fra fattigkvarterer. En lang årrække var han korrespondent i udlandet. Cavling havde planer om at få sin egen avis, men blev i stedet ansat som chefredaktør på Politiken. Her foretog han i 1905 en omformning af bladet, der blev bestemmende for hele den danske presse. Avisen fik nyt indhold og nyt udseende og begyndte at dække alle aspekter af alle læsernes arbejds- og fritidsliv i et lettilgængeligt sprog, opsat med mange overskrifter og billeder. Efter ti år var det landets største avis.

Kilde: Danmarks Nationalleksikon

Public Journalism

En anderledes journalistisk retning er slået igennem på de danske redaktioner. Det er journalistik med borgeren i centrum, ændrede journalistiske roller og fokus på både problem og løsning. Illustreret Bunker har talt med forskningsadjunkt og forfatter Peter Bro og Politikens Flemming Christiansen om, hvad Public Journalism egentlig er

Af Charlotte Frost

Journalisten er kendt som vagthunden, der passer på borgerne ved at holde et vågent øje. Han er også kendt som jagthunden, der selv opsporer problemerne, hunts dem down, og serverer resterne for folket.

Knap så kendt er journalisten i sin nye hundepels, som hyrdehund. Sort og hvid, lille og vaks, holder han folket sammen og leder det i den rigtige retning.

Udenfor hundegården og i resten af denne artikel kaldes retningen medborger-journalistik, Civic Journalism eller – Public Journalism.

Når journalister gør en forskel

"Public Journalism handler om at lytte og tage borgerne ind i nyhedsdækningen uden blot at bruge dem som offercases," siger reporteren og souschefen for Politiken Indland, Flemming Christiansen, der også har ansvar for udvikling af journalistiske værktøjer.

Peter Bro er forfatter til bogen "Journalisten som aktivist – om presse, politik og demokratisk dialog" og underviser på SDU i blandt andet Public Journalism.

"Tankegangen er at lytte til bor-

gerne. Hvis du har en god idé, og jeg har en god idé, så har vi to gode idéer, som kan bruges til at løse problematikker i samfundet."

Hvor journalister ofte kun inddrager borgerne, hvis de har gjort noget specielt eller er ofre for en ulykke eller en sag, forsøger Public Journalism i langt højere grad at delagtiggøre borgerne i journalistikken og problemstillingerne. Dette kan man, ifølge Peter Bro, for eksempel gøre ved at oprette borgerpaneler eller fokusgrupper.

Offentligheden inddrages

En fokusgruppe består af seks til tolv borgere, som sættes sammen for at forholde sig til problemer eller sager i samfundet. Journalisten danner fokusgruppen ved at opfordre interesserede til at melde sig, eksperter forsøger at give et større indblik i emnet, og medierne skildrer forløbet, samt hvad fokusgruppen finder frem til af eventuelle løsninger.

"Journalister siger ofte, at de arbejder for offentligheden, at offentligheden har krav på at vide. Men ofte er det blot en tom floskel. Public Journalism er et forsøg på at tage denne offentlighed alvorligt," fortæller Peter Bro Petersen.

Borgerne der blev glemt

Det hele startede ikke i en hundegård, men i USA. Året var 1988, valgdeltagelsen havde været rekordlav, og nogle journalister bebrejdede offentligt sig selv. Heriblandt David Broder fra Washington Post. Han syntes, journalisterne havde nærmet sig politikerne for meget og dermed fjernet sig fra folket. Under guvernørvalget stables det første egentlige public journalism-projekt på benene. Borgerne bestemmer, hvilke aspekter i valgkampen, avisen The Wichita Eagle skal dække.

Siden ruller projekterne, hvor

det er borgerne, der sætter dagsordenen.

Public Journalism på dansk

Helt så hurtigt går det dog ikke i Danmark, hvor de første projekter begynder omkring 1997. Ligesom i USA beskæftiger det første egentlige projekt sig med et valg. Siden kommer flere til, og et bredt udsnit af landets aviser forsøger sig med metoden.

I 2001 starter Politiken, Københavns Radio og DR i fællesskab et projekt om trafikssikkerhed.

relation får borgerne til at føle, at journalister og medier er til at stole på.

Mere integreret

Flemming Christiansen fortæller, at Politiken i øjeblikket arbejder på flere Public Journalism-idéer, men han vil dog ikke røbe andet end, at disse løber af stablen inden sommeren.

Samtidig peger han på, at retningen er blevet langt mere integreret i Danmark inden for de senere år, hvor man har set flere tiltag, der tager udgangspunkt i

I programmet 19direkte bliver seerne inddraget i det direkte program via telefon og mail. Foto: Mette Mørk

De udvælger en fokusgruppebestående af 10 borgere ud af 300, der har tilmeldt sig projektet. De bliver tilknyttet eksperter, der giver dem uddybende information om emnet og fremlægger mulige løsningsmodeller. Efter flere møder, hvoraf dele blev sendt i radioen, opstiller fokusgruppen forslag til, hvordan trafikssikkerheden kan forbedres.

"Ofte ved borgerne lige så meget, som os journalister og kan med fordel inddrages. Som for eksempel i tilfældet med trafikssikkerhed," siger Flemming Christiansen, der var med til at starte projektet.

Filosofien bag

Filosofien bag Public Journalism er, at problemet skal påpeges og årsagerne offentliggøres. Men hvor almen journalistik ofte stopper her, går Public Journalism skridtet videre og søger løsninger på problematikken.

En anden ting er, at man ved at inddrage borgerne mindsker skellet mellem medier, politikere og borgere. Pointen er, at den tætte

borgerne og i højere grad inddrager dem end førhen.

"Jeg håber, vi kun har set det første til Public Journalism. Man kan kalde det Public Journalism eller lade være, men vi tvinges til at acceptere, at det er borgerne, der sætter dagsordenen," siger Flemming Christiansen, og fortsætter.

"Public Journalism skal smitte af på almindelig journalistik. Metoderne skal gerne indarbejdes i det daglige arbejde."

Peter Bro fortæller, at det er vigtigt at forstå, at man ikke skal gøre alt til Public Journalism, og at journalistens mange (hund)roller bør og skal bevares. Alligevel er han enig med Flemming Christiansen i, at Public Journalism kan integreres i den almindelige journalistik.

"Grænserne er flydende. Mange journalister laver i dag Public Journalism uden egentlig at kende navnet eller bruge betegnelsen. Der er kommet et større modtager-fokus, og jeg tror, at navnet med tiden vil forsvinde, og genren vil blive integreret i dansk journalistik."

Journalisten & Public Journalism

Jay Rosen, der betegnes som den akademiske grundlægger af Public Journalism, har opstillet følgende punkter, der betegner journalistens rolle. Journalisten bør:

- Henvende sig til borgerne, som var de potentielle deltagere i samfundet frem for blot tilskuere eller ofre
- Hjælpe samfundet med at forholde sig til problemer frem for blot at blive informeret om dem
- Forbedre klimaet for offentlig diskussion frem for passivt at betragte offentlighedens opløsning
- Hjælpe samfundet med at blive velfungerende, så det bliver interessant at tage del i

Fra artiklen "Public journalism - historien, holdningerne og håndværket bag den nye aktivistiske journalistik" skrevet af Peter Bro.

Projekter i Danmark

Der har efterhånden været en hel del Public Journalism projekter herhjemme, her skal kun nævnes nogle få:

- Jyllands Posten, Kanal København og TV-Danmark arrangerede i 2001 projektet "Brobygger". Projektet var et forsøg på at skabe en bedre integration i Hovedstadsområdet. Til dette nedsatte de et borgerpanel eller en fokusgruppe, hvis opgave var at sætte sig ind i initiativer, der kunne fremme integrationen af indvandrere.
- Berlingske Tidendes omlægning "tættere på læserne" er ifølge chefredaktør Niels Lunde inspireret af Public Journalism.
- Tryk på gaden: Fire medier i Østjylland satte i foråret 2002 fokus på at gøre det mere trygt at sende de store børn og unge i byen. Et PJ-projekt blev arrangeret af Østjyllands Radio, Århus Stiftstidende, Randers Amtsavis og Midtjylland avis.
- Den "afdøde avis" Weekend Nu var tænkt som Public Journalism.
- DR1-programmet 19direkte bygger på Public Journalism-ideer.

1.års-projekter til test om spalteplads

To førsteårsprojekter. En dumpet og en over middel. Men hvad siger aviserne, vil de trykke dem? Politiken og Berlingske Tidende er ikke enige, hverken med hinanden eller DJH-censorerne

Af Line Christensen

Hvad er en god journalistisk historie? En skarp vinkel, aktualitet og kreativ tænkning. Håndtering af eksperter, parter og erfaringspersoner eller sproglig variation? Dette er et bredt udpluk af de kriterier, de studerende bliver vurderet ud fra ved 1.års-projektet. Des-

uden skal emnet være politisk og indeholde en forsidehenvisning, en udredende artikel og eventuelt en supplerende historie.

Tankerne bliver sat på højtryk, og ideer overvejes, forkastes eller videreudvikles.

Du finder et gribende, debat-skabende eller et afslørende emne. Med nererne dirrende uden på tøj-

jet går du op til eksamen. Dit smil bliver vendt til tårer, da du forlader eksamensbordet med ordene "Du er dumpet" hængende som en tordensky i udbrud over dig.

Men kan en dumpet opgave knibe sig ind på de landsdækkendes avisers spalteplads? Og kan en bestået opgave få vendt tommelfingeren nedad i den virkelige

verden?

Politiken og Berlingske Tidende har bedømt en dumpet og en bestået opgave, og givet deres vurdering af, om de kan blive offentliggjort.

Bedømmelseskriterier

Til førsteårseksamen tæller arbejdsrapporten en stor del af karakteren. Ved denne bedømmelse er der udelukkende set på det journalistiske produkt.

BerlingskeTidende

POLITIKEN

Resume af 'Krav om stop for levende lerduer'

Dyrenes Beskyttelse udgav i september 2003 en rapport, der fordømmer al opdræt af skydefugle. Foreningen mener, at det er lystmord og uacceptabel rovdrift at opdrætte fugle for at bruge dem til jagt.

Dansk Ornitologisk Forening og dyreværnsorganisationer er enige, og kritikken hagler ned over opdrættere og jægere.

Opdrætter og skytte, Niels Chr. Nielsen, forsvarer kritikken med opbakning fra Dansk Jægerforbund.

Vildtforvaltningsrådet, der består af 12 repræsentanter fra interesseorganisationer, er skeptiske overfor indholdet og tidspunktet af offentliggørelsen af rapporten, da aftalen var, at sagen skulle tages op i rådet til næste år.

Karakter DJH: 5

Bedømmelse af "Krav om stop for levende lerduer"

Af nyheds- og reportagechef, Christian Jensen, Berlingske Tidende:

Væsentlighed, troværdighed og relevans for Berlingske Tidendes læsere er altafgørende for, om artiklerne kan blive offentliggjort i avisen.

Det gode ved disse artikler er den klare vinkel på opdræt af fugle, der skal bruges til jagt, men jeg føler mig ikke sikker på substansen i historien. Der refereres til en kritisk rapport fra Dyrenes Beskyttelse, og derfor har oplysningerne som udgangspunkt ikke nogen høj grad af troværdighed. Læserne får at vide, at der er "klare indikationer", og at det er "beviseligt at fuglene lider", men der er ingen konkrete oplysninger, tal eller andre undersøgelsesresultater, der løfter bevisbyrden for de udsagn. Det er et centralt problem.

Kildevalget er som det skal være, da det er de rigtige og centrale kilder, der er benyttet, og begge parter er hørt.

Samlet set vil artiklerne umiddelbart ikke kunne bringes i Berlingske Tidende.

Dertil er svagheden i dokumentationen for stor, og emnevalget er for smalt – ikke mindst i forhold til Berlingske Tidendes målgruppe og læsere.

Karakter Berlingske Tidende: 7

Hvis en nyhedshistorie skal på forsiden af Politiken, skal der først og fremmest være en nyhed. Hvor er nyheden? Spørger erhvervsredaktør Claus Skovhus, Politiken. Fugleopdræt har fundet sted i årevis, og kritikken er gammel. Hvorfor skal vi læse historien nu? Dyrenes Beskyttelse udgav rapporten i september.

Kildevalget er et essentielt grundlag for en god historie, og her er der mangler.

"Jeg kan ikke finde en uvildig part, der forsøger at hjælpe læseren frem til fup eller fakta i historien. Er rapporten troværdig eller usaglig? Det hænger og svæver i luften, alt efter hvem vi tror på. Historien har ellers et fyldigt kildegrundlag, næsten for meget, for læserne behøver ikke høre alle, blot nuancerne er til stede.

Overskriften "Krav om stop for levende lerduer" mangler en klar afsender, og dermed tager den med udtrykket "levende lerduer" parti, hvilket skal undgås af journalisten.

Jeg ville ikke trykke historien. Problemstillingen er for gammel, og en ny rapport fra en særligt interesserede part er ikke nok til historien kommer i avisen.

Karakter Politiken: 7-8

Resume af 'Regeringen straffer forsvarsløse'

Antallet af langtidsledige stiger. Derfor vil regeringen med arbejdsmarkedsreformen "Flere i arbejde" fra 2002 forsøge at få flere i arbejde i form af en økonomisk straf. Det indebærer, at modtagere af kontanthjælp bliver skåret i ydelsen efter seks måneders ledighed. Reformen er knap så effektiv som ventet. En rundspørge i Vejle Amt tyder på, at reformen har en ringe effekt, da det ikke er et spørgsmål om kroner og ører. Eksperter finder forklaringen til langtidsledighed i problemer såsom sygdom, indvandrer med sprogproblemer og fordomme eller socialt misbrug. Dermed er det et individuelt problem og ikke et spørgsmål om økonomi.

Karakter DJH: 9

Bedømmelse af "Regeringen straffer forsvarsløse" af nyheds- og reportagechef, Christian Jensen, Berlingske Tidende:

God journalistik er at efterprøve effekten af politiske initiativer.

Den stigende ledighed er et væsentligt samfundsanliggende, der berører mange danskere. Emnet er meget fint timet i den standende debat om ledigheden, der meget vel kan udvikle sig til VK-regeringens største problem. Det er flot.

Alle de relevante kilder er hørt – bortset fra beskæftigelsesministeren, som i den grad burde have mulighed for at svar på kritikken. Det er nu meget rosværdigt, at der er foretaget en rundringning til 12 kommuner, men hvorfor kun i Vejle Amt?

Som journalistisk håndværk kan artiklerne bringes i Berlingske Tidende, men med fokuseringen på Vejle Amt vil det ikke være muligt. Vi er en hovedstadsavis, og i øvrigt er det for smalt kun at fokusere på ét amt. Man bør som journalist komme rundt i landet.

Karakter Berlingske Tidende: Et stort 9-tal

Politikens erhvervsredaktør, Claus Skovhus, om "Regeringen straffer forsvarsløse":

Journalisten skal overveje, vurdere og vælge kilderne med omhu. Nyheden og vinklen skal være klar og tydelig for læseren. Ud fra de kriterier falder Politikens dom.

Nyhedsbaggrunden kører ikke i en lige linie i historierne. Den vil en masse. Mange kilder er alt for upræcise i deres udsagn, og de ansvarlige bliver gemt af vejen til sidst.

I reportage-delen hører vi om den 22-årige Arzos hårde kamp for et job gennem aktivering og jobtræning. Hun er én af de ledige, der rammes af regeringens nedskæringer.

Reportagen er under al kritik. Anslaget er, at hun ikke kan få arbejde, men hun ligner en "køn", "velartikuleret". Det er slet ikke det, historien handler om. Casen er uden struktur, den flagrer rundt, og læseren får ikke en begrundelse for, at hun ikke har fået de ansøgte job.

Artiklerne er helt klart dumpet, men nyhedsbaggrunden kan lige trække sig op over stregen. Artiklerne får ikke spalteplads i Politiken.

Karakter Politiken: 5-6

Tragedie, tilfældighed og menneskelig skrøbelighed i Peter Funchs billedserie fra Bangkoks ekstremt trafikerede veje.

'Enough'

Hvert år arrangerer World Press Photo et seminar for 12 udvalgte unge fotografer fra hele verden. Sidste år deltog to danskere. Det var de tidligere DJH studerende Peter Funch og Erik Refner. Årets emne var "Enough". Og med de to billedserier af henholdsvis smadrede lig i Bangkoks trafikchaos og udmattede mennesker i Congos krigszone, har de to fotografer givet deres bud på, at beskrive hvad der er 'enough'. Her er historierne bag billederne

Bunia, DR Congo, juni 2003. En traumatiseret mand deltager i et religiøst møde, nær flygtningelejren i byen Bunia. Her prøver en lille gruppe præster at bevare håbet og troen hos befolkningen.

Tekst: Casper Balslev

Foto: Peter Funch og Erik Refner

“Det har nok været den mest chokerende tur, jeg nogensinde har været på!”

Peter Funch tænker tilbage på de to uger, han brugte i Bangkok sidste år, hvor han hver nat tog med et redningshold ud for at tage billeder af smadrede menneskekropper og sammenkrøllede biler.

“Omkring nogle af ulykkesstederne skete der ting, der var så vilde, at man har svært ved at forstå det. Det var ikke det at se et dødt menneske, der påvirkede mig. Det er til at forstå. Men når man ser en pige opleve sin kæreste dø i hænderne på hende, er det en ekstrem ting at være tilskuere til,” fortæller han.

Peter Funch fik ideen til at lave sin “Crash” historie efter at have set nogle gamle polaroid billeder af en person, der var kørt i stykker i et biluheld.

“Billederne var vanvittigt chokerende, men samtidigt yderst fængende. Jeg havde virkelig svært ved at glemme dem, og det var denne fascination eller chok, jeg syntes kunne være interessant at beskrive.

Jeg havde en meget klar ide om hvad jeg ville fotografere. Det skulle være historien om tragedien, tilfældigheden og den menneskelige skrøbelighed. Jeg var fuldstændig ligeglad med, hvad der skete uden om ulykkesstedet. Det skulle være lige på og hårdt, da det var den mest effektive fortælle teknik jeg kunne forestille mig.”

En kvinde med hendes syv måneder gamle barn. Barnet lider af malaria, brystinfektion, underernæring og mangel på røde blodceller. Maskinen ved siden af, er det eneste der holder det lille barn i live.

Peter Funch har flere gange fået fortalt af folk, at han er kynisk, når han laver en serie som denne.

“Måske jeg er, men folk der siger jeg er kynisk, tror jeg ikke har set ordentligt på billederne. De har bare kigget på dem og tænkt; han er syg.

Men de burde vågne op. Nogle mennesker er blevet så slatne at de ikke kan tage stilling - de kan kun dømmes. Hvilket er en kedelig tendens,” pointerer Peter Funch.

Den glemte krig

Da nye kampe mellem etniske grupper blussede op i byen Bunia i DR Congo i maj måned sidste år, besluttede Erik Refner sig for at tage derned.

“Det var ekstremt svært at komme til Bunia. På grund af urolighe-

derne var det alt for farligt at rejse i bil, så jeg kontaktede en fotograf fra Associated Press, der var udstationeret dernede. Igennem ham fik jeg arrangeret turen til byen med et diamantsmugler fly fra Uganda,” fortæller han.

Han blev dermed en af de første internationale pressefolk, der kunne give verden et indblik i de blodige udgydelser, der har kostet millioner af menneskeliv.

Det der tiltrak ham, var chancen for at for at lave et større projekt uden for Danmark, med en historie han virkelig brændte for.

“Emnet på World Press seminariet kunne nærmest have været hvilket som helst, jeg ville have lavet historien om Bunia alligevel. Den var meget vigtig for mig at fortælle.

Vi hører hele tiden om krigen i Irak, og om hvor mange amerikanske soldater der bliver dræbt. Men krigen i Congo hører vi sjældent om i medierne, selvom der indenfor de sidste fem år er blevet dræbt næsten tre millioner mennesker.

Det er forstemmende at et folkemord stadig kan forgå ubemærket i 2004, og vi samtidig skal fodres med amerikanernes problemer i Irak fra morgen til aften. eller de hysteriske programmer om risikoen for Fugle influenza,” fortæller Erik Refner.

balslev@mail.djh.dk

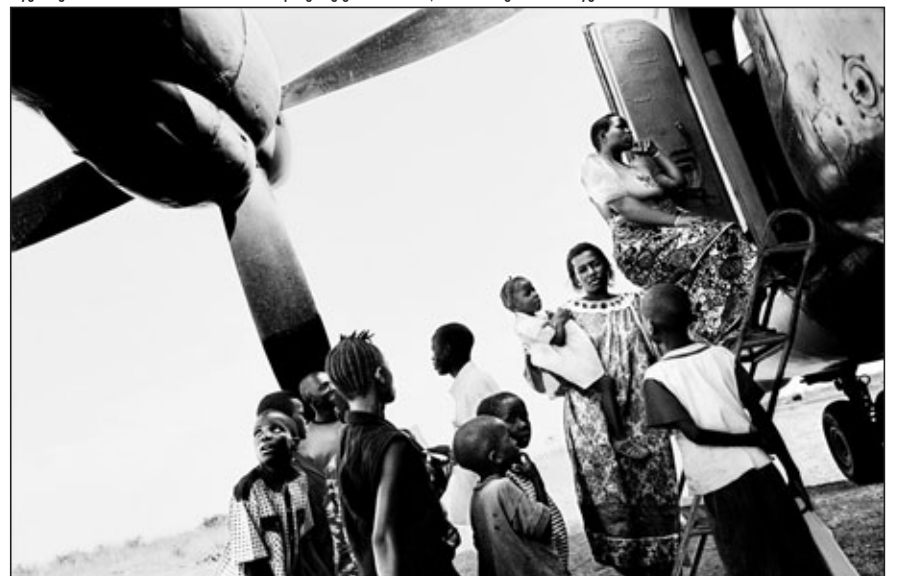
Flere billeder kan ses på

www.worldpressphoto.nl

www.peterfunch.com

www.erikrefner.com

Flygtninge ved Bunias lufthavn. Kun folk med penge og gode kontakter, havde mulighed for at flygte fra rædslerne.

Specialister i beton

Bunker Explorer er så småt ved at vende blikket mod udlandet – Oslo, Göteborg, Cardiff og Utrecht er på menuen. Men inden det kommer så vidt, har d'herrer Zølck og Sandfeld udlånt deres kvindelige fotograf til to modstuderende fra Odense Universitet for at få afsluttet serien om danske journalistuddannelser med et besøg i de hellige betonhaller - DJH. Så et styk konkurrent fra fjendens land på Syddansk Universitet i Odense hoppede fluks på det hvide IC3 lyn for, med egne øjne at se, om der er andet end beton på landets ældste journalistuddannelse

Af Camilla Høy-Jensen

Otte minutters tampen brænder omkring banegården giver pote, og efter at have overlevet misforståelsen omkring århusianske passagerers underlige, bagvendte indtræden i busser, er vi endelig i bus nr. 14 på rette vej mod Journalisthøjskolen og Skejby Sygehus.

Smidt af i intetheden og omringet af beton, der leder tankerne hen på det tidligere DDR, spejder vi efter en vej ud af det grå. Tegnet kommer omsider, da DR's kæmpemæssige skilt giver et diskret

den ældste og den største danske journalistuddannelse. Danmarks Journalisthøjskole.

Hjem til Århus

Modsat de øde naturomgivelser, er der masser af liv inden for murene. Omkring 1100 studerende og 100 ansatte er tilknyttet skolen, der hvert halve år får nye håbefulde journalistaspiranter på skolebænken. Tre dage har de nyeste russere sonderet terrænet i Bunkerens og fået lynkurser i alt fra Apple software til nyhedskriterier. I mængden af forvildede russere på jagt efter en plads i kantinen to-

Laila er dog allerede halvriteret over mødepligten, da hun i starten af semesteret skal hives igennem nyhedskriterier, nyhedstrekanter og den gode historie. Og som man siger på nydansk: been there, done that!

Mødepligten er i det hele taget ikke særlig populær blandt de studerende, men ifølge rektor Kim Minke er den nødvendig.

Som udgangspunkt er der på Journalisthøjskolen 100 procent mødepligt. Alle timer, ingen undskyldninger. Hvis man alligevel

papir koster dem 300 kroner af deres sparsommelige SU-budget.

Rygerne forkæles

Århusjournalister er måske ikke lige så åbenlyst akademiske som SDU'erne og RUC'erne, men til gengæld har de en særlig ånd af at være journalister af den gamle skole. Altså på den gode måde. Her uddannes håndværkere, der kan deres kram, mens de pulser cigaretter og bæller automatkaffe i stride strømme. Man prøver i hvert fald at opmuntre de studerende til det. Et klokkeklart bevis er kantinen. Ikke-rygerne nyder deres lunkne madpakker, eller et fantastisk stykke drømmekage, i et dunkelt orangebrunt lokale uden dagslys. I mens kan rygerne boltre sig i et lyst lokale med ægte ovenlys og udkig til himmelhvelvet. Godt nok bliver der en anelse tilrøget, men der er i det mindste grønne planter til at sprede en stemning af liv. For en udefrakommende ligner det en ren og skær favorisering af de dygtige rygere.

Selv de dovne har fået en hjælpende hånd i form af et webcam i kantinen, der via et hurtigt computertjek viser, om der er kø til håndmadderne.

Nøgne mænd og døde børn

Af uransagelige grunde valgte undertegnede stedsans at træde ud af kraft, hvilket resulterede i adskillige små udflugter til fjerne kroge, hvor alt liv synes ophørt. Det ville være århundredes underdrivelse at kalde de brune farver og indretningen for forældede. Men det er da forsøgt oplevet med grønne planter, blå bænke og en ganske fantastisk billedudstilling. Ned ad de fleste gange hænger billeder taget af skolens vidunderbørn.

Fotograferne. Alt fra portrætter af Jytte Hilden til nøgne mænd på festival og døde børn på østeuropæiske hospitaler hænger til frit skue og inspiration for forbipasserende.

Enestående for Journalisthøjskolen er nemlig, at de har en fotouddannelse, hvor fotografer også bliver journalister, eller journalister også bliver fotografer. Vælg selv. Det er i hvert fald rart at

se på, når man er faret vild.

Under jorden

Det lykkedes os ved kyndig vejledning at finde den berømte fredagsbar. Placeringen under jorden gør baren usædvanlig velegnet som beskyttelsesrum, hvis fjendtlige magter en dag skulle bombe Århus Nord. Men det er måske den mest hyggelige, atmosfærefyldte og mest cool fredagsbar, jeg i mit liv har set. Diskokuglen sætter dagsordenen, og de mørkebrune togsæder tilfører sammen med poolbordet og to bordfodboldspil en misundelsesværdig stemning af intimitet og sammenhold. Øv. Sådan en fredagsbar vil jeg også have. Den er måske lige lille nok, og der skulle efter sigende blive frygteligt varmt. Men jeg gad nu godt stå svedig og tæt sammenpresset mod mine medstuderende, hvis det var i en så fantastisk fredagsbar. Wauw. Den og så et tv-studie, der ligner et vaskeægte et af slagsen, vil jeg gerne have med hjem i kufferten.

Specialisterne

Dagen er ved at være omme, og hvad der føles som kilometervis af vandring, bedøver efterhånden mine ben. Tilbage er bare at få en brandtale fra rektor Kim Minke om, hvorfor han synes, han leder Danmarks bedste journalistuddannelse? Og selvom svaret pakkes ind og omformuleres lidt, ender det med at være specialiseringsmulighederne, der bliver nøgleordet.

"De studerende får lov til at fordybe sig med det medie, de brænder for," forklarer rektoren inden samtalen drejes ind på minefeltet, flermedialitet. Men lad det nu ligge.

Rektorens kontor lægges bag os og vores dag som gæste-explorere går på hæld. Inden dagslysets igen

Sammen med en medstuderende fra SDU tog Camilla Høy-Jensen en rundtur på DJH. Foto: Nanna Kreutzmann

praj om, at vi nok skal den anden vej - og der ligger den så. En solid klump grå beton pyntet med, eller i hvert fald påført, fire hvide trekanter på taget. Ingen vinduer, ingen døre. Bare beton.

Vejen ind synes pludseligt meget uoverskuelig. Indtil en lokal studerende leder os i retning af en snes udbrændte kunstværker i ubestemmelige faconer. Den hemmelige indgang er endelig fundet, og efter en dyb indånding kan vi endelig betrede den første,

ner et kendt ansigt pludselig frem. Det er en af vore. En SDU'er. Men ikke meget længere skal det vise sig, for Laila Thøstesens er netop skiftet fra SDU til DJH. Hun har hørt i krogene, at Journalisthøjskolen er mere praktisk end boglig, og det tiltaler den århusianske pige mere end det hårde akademiske forløb i Odense.

"Jeg fulgte mit hjerte og tog hjem til Århus," fortæller Laila og tilføjer, at hun også gerne vil halvandet år i praktik.

skulle blive syg, skal det meldes til informationen om morgenen, inden timerne starter. Herefter er reglen kort og godt, at de studerende højst må være fraværende to dage i træk. På den tredje dag klapper Minkefælden og forlanger en lægeerklæring på den påståede sygdom. Man kunne mistænke skolen for at have lavet en underhånds aftale med de århusianske læger. Det er nemlig en ganske lukrativ forretning at skrive: "Ja, lille Ole er syg." Pålidelige kilder beretter fortøret, at det eftertragtede

Med Danmarks kortet færdigudforskret kører Explorerholdet fra næste nummer af illustreret Bunker ud i fremmedt land. Følg med, vi lover det ikke bliver kedeligt...

Færøsk studiejob

Ingrid Bjarnastein er DJH'er, 23 år, fra Færøerne og allerede garvet journalist. For nylig dækkede hun det danske melodi grand prix 2004 for den færøske avis

Ingrid Bjarnastein, 23-årig DJH'er, syntes meget godt om den færøske sangerinde, Petsi Tvørfoss' bud på en grand-prix-klassiker. Efter hendes mening havde den fortjent en tredjeplads.

Af Kitt Øhlenschlæger Flarup
Foto: Nicolai Lorentzen

Prinsessen på ærten er et eventyr, der fik mange små piger til at drømme om store kjoler og en kongelig tilværelse. Men ikke færøske Ingrid Bjarnastein. Eventyret læste hun i en af de små pixibøger – på dansk. Bøgerne fandtes nemlig ikke på færøsk. Derfor begyndte 10-årige Ingrid at oversætte eventyrerne fra pixibøgerne til sit modersmål. Bare sådan for egen fornøjelses skyld. Det var der, hun fandt ud af, at hun ville være journalist.

Senest har hun oversat det danske melodi grand prix for de færøske læsere.

Fra journalist til journalisthøjskolen
Ingrids lidenskab for at skrive betød, at hun lige efter gymnasiet sendte en e-mail til Sosialurin, der er et af to store dagblade på Færøerne.

Hun startede med en prøvetid på en uge. Så to uger. En måned. Og da hun besluttede sig for at få papir på sine færdigheder fra DJH, havde hun allerede arbejdet som journalist i to år.

Og Ingrid Bjarnastein skriver stadig for sin gamle arbejdsplads, selvom hun nu går på andet semester på DJH. Både i efterårsferien og julen sidste år var hun hjemme på Færøerne og arbejde for avisen. Interviewene blev lavet i ferierne og historierne skrevet da hun kom tilbage til Århus.

Historier fra Danmark om herboende Færinger bliver det også til. Hun har blandt andet lavet et portræt af en færøsk musiker og en statusrapport fra en forhenværende færøsk politiker, som nu studerer i Danmark.

En færøsk grandprix-klassiker

Derfor var det meget naturligt, at Ingrid Bjarnastein skulle dække begivenheden for Sosialurin, da

det viste sig, at en af de ti finalister i årets danske melodi grand prix var en færøsk pige, Petsi Tvørfoss med sangen "Mest når det er regn".

Så da MGP blev skudt i gang i lørdags, var hun på plads backstage til interviews og løjer fra Papkasseshow.

"Det var ret sjovt. En god oplevelse," fortæller Ingrid.

Da hun bliver spurgt om den placering sangen "Mest når det er regn" fik var retfærdig, tøver hun lidt.

"Den var ret god. En rigtig grandprixklassiker. Den kunne godt være blevet nummer tre efter min mening," siger hun og fortæller, at den færøske pige, Petsi Tvørfoss, selv var overrasket over, at hun var blevet blandt de fem bedste. Men at hun bestemt var meget glad og tilfreds.

Færøerne bedst

På trods af at Dansk Melodi

Grand Prix netop er overstået, er det ikke denne historie, der står klart i Ingrid Bjarnasteins hukommelse. Det er tværtimod et erfaringsinterview med en mand, der efter en jagtulykke mistede sit ene ben. En historie der gjorde et stort indtryk på hende.

Og en historie hun lavede på Færøerne, som hun vil tilbage til, når hun er færdig med journalistuddannelsen.

"Jeg trives i Danmark, men jeg er da alligevel lidt hjemkær," siger hun.

kitt@mail.djh.dk

Interviewet med Petsi Tvørfoss foregik backstage i Atletion. Ifølge Ingrid Bjarnastein var sangerinden meget, og naturligvis glædeligt - overrasket over finalepladsen.

Journalisten på arbejde

Uddannelsen til journalist kan føre meget med sig. Det er blandt andet det, der gør studiet så spændende og attraktivt. Du kan ende som sportsjournalist på Onside, lokalreporter i Støvring, nyhedsjournalist på TV-avisen eller måske som politisk skribent for Berlingske Tidende og kaffekammerat med Jens Rohde - hvem ved?

Mulighederne er mange, og derfor har vi i dette og kommende numre af Illustreret Bunker, sat os for at beskrive nogle af de alsidige jobmuligheder, du har som kommende praktikant eller færdiguddannet journalist. Det vil vi gøre med en række portrætter af forskellige former for journalistisk arbejde. Vi lægger ud med et portræt af den klassiske journalist - den evigt sultne nyhedsjæger.

Nyhed
 ∨
 Lokal
 ∨
 Christiansborg
 ∨
 Sladder
 ∨
 Sport

Med deadlinepistolen for panden

Ingen ved, hvad dagen bringer, men reporter Jeppe Nybroe ved, at han kommer til at fortælle historien

Af Kristian Jakobsen
 Foto: Theis Mortensen

Søndag den 14. december kørte Jeppe Nybroe temmelig misfornøjet på arbejde. Han havde vagt på TV-avisen, men det tegnede til at blive en sløv dag uden de store nyheder.

Som altid havde han fulgt med

i tv-udsendelserne på DR og TV2 dagen i forvejen, og han hørte radio og læste avis samme morgen før vagten.

"En vagt på TV-avisen starter altid dagen før, hvor jeg følger med i, hvad der er vigtigt og væsentligt, for det forventes, at man er klædt på til dagens program," fortæller han.

Med udsigt til en rolig dag uden optræk til gode historier købte Jeppe Nybroe chokolade-crossainter med til kollegerne for at gøre ventetiden udholdelig.

"Jo mere ventetid hvor jeg sidder på min flade røv og drikker

kaffe, jo mere frustreret bliver jeg," forklarer Jeppe Nybroe.

Han vidste ikke, hvad der var i vente.

På grænsen af hjertestop

En arbejdsdag på TV-avisen er normalt præget af hektisk aktivitet. Fra ni til ti er der redaktionsmøde med redaktionschefen, redaktionssekretæren og de journalister, der er på vagt. Her lægges planen for resten af dagen. Der er de opgaver, der giver sig selv; hvis der er sprunget en bombe i Jerusalem, eller hvis statsministeren holder et pressemøde, skal det med. Så er

der historier fra andre medier, der måske skal følges op, og endelig er der journalisternes egne ideer.

Opgaverne fordeles efter talent, interesse og engagement, og derefter smutter Jeppe Nybroe ind på sit kontor for at lave den grundlæggende research, kontakte kilder og søge information på nettet.

"På de gode dage har du fra ti til tolv til research, så skal du rundt i landskabet og få talt med kilderne. Derefter er det hjem i redigeringsrummet med båndene og klippe det sammen," fortæller han.

Jagten på dagens nyheder er intens og foregår, med Jeppe Ny-

broes egne ord, på grænsen af en blodprop, med røg ud af ørerne og deadlinepistolen for panden.

"Der er pres på, fra du forlader redaktionsmødet klokken ti, til du har afleveret dit indslag minutter eller sekunder før det skal på i TV-avisen."

Et kæmpe sug

Den pågældende søndag var arbejdspresset til at overse for Jeppe Nybroe. Julefreden havde tilsyneladende sænket sig, og chokolade-crossainterne gled ned med kaffen, da telegrammet indløb klokken elleve: Amerikanerne havde mulig-

"Min kæreste blev forskrækket og græd, når hun så, hvad jeg oplevede og rapporterede fra krigen i Irak," fortæller nyhedsjægeren Jeppe Nybroe.

vis fanget Saddam Hussein.

"Så eksploderede alting. Vi forberedte ekstraudsendelser, og jeg gik i gang med at tjekke flyafgange, for vi skulle selvfølgelig være der," husker Jeppe Nybroe.

30 sekunder før ekstraudsendelsen gik i luften, kom den endelige bekræftelse på, at den var god nok. Det var Saddam, de havde fanget. Ekstraudsendelserne kørte, journalisterne knoklede for at få indslagene klar, og samtidig var Jeppe Nybroe på vej videre.

"Jeg bookede to billetter til flyet til Jordan klokken 17, fik grønt lys af vores udlandsredaktør, og to timer senere sad jeg i flyet," fortæller Jeppe Nybroe med glød i stemmen og fortsætter:

"Vi landede i Jordan klokken to om natten, fræsede igennem den irakiske ørken til Bagdad og op til det verdensberømte hul i jorden, hvor de hev Saddam op."

Mindre end et døgn efter nyheden var sluppet ud, stod Jeppe Nybroe i det nordlige Irak og talte med irakerne i den by, hvor amerikanerne havde fanget Saddam Hussein.

"For mig kan det ikke blive meget større inden for nyheds-

journalistikken. Det kan lyde meget banalt og meget patetisk, men det er fantastisk at sidde på første række til verdenshistorien. Det er et kæmpe sug og et kæmpe kick at være med på den scene."

Barske oplevelser

Jeppe Nybroe har svært ved at se, at der skulle være nogen ulemper ved jobbet, men indrømmer, at det kan være barskt både fysisk og psykisk. Arbejdsdagene er lange, og han færdes af og til i krigshærgede områder, hvor et menneskeliv ikke har megen værdi.

For Jeppe Nybroe er risikoen ved den del af nyhedsarbejdet til at leve med, men for hans nærmeste er det ikke helt så nemt.

"Min kæreste blev forskrækket og græd, når hun så, hvad jeg oplevede og rapporterede fra krigen i Irak."

Heller ikke han kan dog sige sig fri for at blive påvirket af oplevelserne i verdens brændpunkter.

"Mellem jul og nytår var jeg i Iran efter jordskælvet. Det er barskt at se liget af et barn blive hevet ud af murbrokkerne, og det tager tid at lande efter sådan en tur. Både i krop og sjæl," konstaterer han.

"Det er et kæmpe kick at sidde på første række til verdenshistorien," fastslår TV-avisens Jeppe Nybroe

Journalisten kan gøre en forskel. Jeppe Nybroe brænder for nyhedsjournalistikken med alt, hvad det indebærer af pressede deadlines og uforudsigelighed. Og selv om han er klar over,

at et indslag i TV-avisen kun viser en flig af virkeligheden, håber han alligevel, at han kan være med til at gøre en forskel. "Kan jeg fortælle om mennesker i nød og derved give danskerne et

andet syn på, hvordan verden er skruet sammen - hvorfor israelere og palæstinensere slås - så synes jeg, at jeg har gjort en forskel."

kristiann@mail.djh.dk

Overvejer du et job i kommunikationsbranchen?

Så må du ikke gå glip af konferencen I ANDRES BRØD

Torsdag den 4. marts 2004 kl. 10.30 - 17.00, Radisson SAS Hotel H.C. Andersen i Odense

Arrangører: Center for Journalistik og Efteruddannelse og Danmarks Journalisthøjskole

Journalister er scenevante. Vi kender travet på redaktionerne og har netværket til kollegerne i orden. Vi ved, hvordan en pressemeddelelse skal skrives og en historie lækkes. Vi er attraktive som kommunikationsmedarbejdere.

Men vi har hård konkurrence. Journalisterne er i mindretal i kommunikationschef-jobbene i den private sektor, staten, amterne og kommunerne. Og flere konkurrenter udklækkes fra de mange nye uddannelser i virksomhedskommunikation.

Kommunikationsjournalisterne må fokusere på, hvad det kræver at blive en succes. På hvordan man får en fortjent plads som kommunikationens strateg og cheftaktiker i dialog med ledelse eller kunder. Ellers må vi nøjes med jobs som skriverkarle, der i en krog kan pusle med nyhedsbreve, årsberetninger og pressemeddelelser.

Konferencen tager fat på de barrierer, som journalister støder ind i i deres arbejde som informations- og kommunikationsmedarbejdere, -konsulenter og -chefer. Dytige kommunikationschefer, både journalister og andet godtfolk, fortæller fra det virkelige liv hvad det handler om.

Deltagelse i konferencen koster 1800 kr. inkl. bogen I ANDRES BRØD.

Tilmelding sker på www.cfje.dk

Program:

Fra 9.30: INDTEGNING OG KAFFE

Velkommen og introduktion

Jens Otto Kjær Hansen, direktør, CFJE

Det skal du vide!

Jakob Dreyer, direktør, Dreyer og Kvetny
Jesper Højbjerg, direktør, Advise

Hvordan kommer man ud i lyset?

Ole daugbjerg, koncernkommunikationsdirektør, Danfoss

At være i andres brød!

Jens bekke, informationschef, Nordea
Jens Gaardbo, direktør, Lundbeck

Noget for journalister?

Anna Vinding, koncerninformationschef, DSB
Henrik Ørholm, marketingchef, P.A Consulting Group

Kan toplederen bruge journalister?

Alf Duch-Pedersen, adm. direktør, danisco A/S
Jens Birgum, bestyrelsesformand, Carlsberg Breweries A/S

»Journalistikkens lejesvende« eller hvad?

Roy Langer, professor, RUC

Paneldebat

NB: Særpris for studerende 880 kr

Jens Otto Kjær Hansen

I andres brød

Håndbog i informationsjournalistik, virksomhedskommunikation og public relations

Bogen, der samme dag udkommer på forlaget Ajour, indgår i konferencepakken. Det er den første danske bog, der samler alt kommunikationsfolk skal vide, fra ledelses- og organisationskendskab over kommunikationsteori til alle facetter af det praktiske kommunikationsarbejde.

Bogen kan købes separat hos Ajour. 400 sider, pris 398 kr. Se Ajours sider i kataloget eller bestil bogen på www.djh.dk/ajour

VI HAR BRUG FOR ENGAGEMENT!!!

KaJ kæmper for tiden en brav kamp op ad bakke for at bevare de 18 måneders praktik for DJH'ere. Dansk Journalistforbund er imod, DJH er imod, RUC er imod, SDU er imod.

KaJ er for.

Men for at vi kan kæmpe kampen, har vi brug for, at alle DJH'ere står sammen.

Er du endnu ikke medlem, så meld dig ind. Det handler om mere end bare gratis indgang i Tivoli. Det handler om at sikre dine og fremtidige DJH-studerendes rettigheder

Spørgsmål, ris og ros kan sendes til KaJ's nye e-mail-adresse på kaj@mail.djh.dk.

Du kan også komme forbi vores kontor i lokale 115.

GENERALFORSAMLING 20. MARTS 2004

Hvordan skal fremtidens praktik se ud? Skal vi nøjes med 12 måneder? Skal vi på SU, som RUC's ledelse foreslår, eller skal KaJ fortsætte kampen for de 18 måneder? Synes du, at KaJ's spareplan er helt af helvedes til, og vi hellere skulle nøjes med en generalforsamling om året eller droppe tilskud til studieture?

Kom den 20. marts i Frøberts og giv din mening til kende!

Den foreløbige dagsorden er som følger (den endelige kan ses på www.kajnet.dk i slutningen af februar):

1. Valg af dirigent, referent og stemmetællere
2. Formanden beretning
3. Regnskab/Budget (der skal spares, og her kan du være med til at bestemme hvor)
4. Debat (hvordan skal vores praktikordning se ud i fremtiden? Og hvad med tiden påJH?)
5. Fagligt oplæg (det er endnu ikke fastlagt hvem, som vil optræde for os)
6. Valg til bestyrelsen
- 7.

Husk: Som altid er der stor, gratis fest om aftenen med masser af god mad og dine venner kan komme senere på aftenen for 40 kr.

Tilmelding til det hele på kaj@mail.djh.dk

edsen af Journaliststuderende
Olof Palmes Allé 11
8200 Århus N
kajnet.dk

:: FOREIGN AFFAIRS ::

Students from a lot of different countries visit our school to study every semester – now we give them the chance to enlighten on Foreign Affairs

Two of a feather

In the 'world's smallest big city', who would have thought there could be a familiar face?

By Dorna Naseri

From amidst the group of international students at the Danish School of Journalism, the casual bystander can easily discern the distinctive sound of fluent, melodic French chatter rising above the rest of the conversation.

That's because the pair of 21-year-old students from Belgium always have something to say these days – whether it's to playfully tease each other, help translate unfamiliar phrases to their native tongue, or simply take in and understand their mysterious, new surroundings in Denmark.

Both students from Institut des Hautes Études en Communications Sociales in Brussels, Ayla Serbest, from the small town of Wavre, and Nathalie Bourmadis, from Sambreville, are now studying abroad in Århus, bringing their fourth and final year of journalism education to a close.

Joined at the hip

Just as there are tales about the true significance behind the world-famous "Manneken Pis" statue that sits just one block away from their home university, there are a few legends circulating about the real reason the girls met.

"Ayla loved a skinny boy in our group!" Nathalie discloses, over her friend's distraught protests.

As part of an English course that both girls were taking their first semester, the students had to get into groups and give class presentations on freedom of speech. Ayla had asked to join Nathalie's group.

"It's not true," Ayla maintains. "I just didn't have anyone to work with."

The girls tease each other so often it becomes impossible to distinguish fact from fiction.

But Nathalie insists. "The boy never passed the first year. He didn't love Ayla."

She caves in and plays along. "I was so heartbroken!" she says. "But since then, unfortunately, I've been stuck with Nathalie."

And it's true; 4 years and a thousand miles later, they are still inseparable. Placed in the same dormitory building by coincidence, they cook, shop, and do laundry together. They even finish each other's sentences, when one is at loss for the right words in English.

You might call them an unlikely duo, as it is not uncommon for those who know them to joke of an inevitable, underlying Turkish-Greek rivalry between them; Ayla's father is from Turkey, while Nathalie's is from Greece.

Perhaps opposites attract, after all.

"We do everything together.

And especially our favorite sport here is to compare Danish boys," Nathalie giggles.

Studying in a foreign land

In Institut des Hautes Études en Communications Sociales, those applying to study abroad are required to list their top three program choices. But in the end, the final decision is made by the journalism department.

Ayla's personal picks were Canada, Denmark, and Holland.

"The one in Denmark looked like the best one, because it was very practical," she explains. "Montreal looked good too, but because the program was in French, I didn't want it."

Likewise, Nathalie preferred the challenge of a program that would be taught entirely in English. She didn't apply when Ayla did, but upon learning there were a few remaining seats after the first round of applicants, she decided to go for it.

"I always wanted to go, but I wasn't optimistic; I

thought I wouldn't get chosen," Nathalie admits. "But after I took my exams over in September and passed with distinctions, I was full of optimism! That's when I applied."

Particularly attractive to the girls was the highly organized, structured nature of the program.

"I really like that everything is so organized to make your life easier," says Ayla. "They want to help you. Compared to our school, it's different. Nothing is organized; you have to fend for yourself. The joke is that in our communication department, there is no communication!"

With aspirations of someday

becoming a war correspondent, she is especially looking forward to the course on risk reporting.

Nathalie, who is curious to explore all different facets of journalism, says, "From now on, I want to take the first opportunity and trust myself. To be more independent. I also want to learn to bring some of the school's organization back home with me."

As Ayla puts it best: "If you can do it in a country where you don't know anyone, you can do it anywhere!"

nase@mail.djh.dk

Nathalie and Ayla

Foto: Casper Balslev

A Canadian Perspective on the Danish Way of Life

by Nicolle Weeks

Commerce

The first thing a North American might notice is that commerce isn't the end all and be all of life. Stores close at 2 p.m. on Saturdays, and they aren't even open on Sundays. Danish society dictates that there must be free time in its people's lives. Forget picking up some pizza at 3 a.m. after a long night of cramming – it's just not going to happen.

Cooking

Canadian students living in residences also have the chance to see something incredible, something you would never catch Canadian students doing at home: baking and cooking. We cook, yes. At least, we cook if you call preparing macaroni and cheese cooking. Mr. Noodles? Serve some up. But I have yet to see my Canadian friends preparing a nice baked chicken and asparagus dinner for anyone. (Except, perhaps, on the rare occasion that we're feeling adventurous.) A Danish student can

regularly be seen happily working away at baking a chocolate cake or making his own lasagne. Oh, and the men cook, too.

Health

The strangest thing about Danish life, however, is the absolute dichotomy of health concerns. On one hand, I've never known a Dane (yet) to stop off at McDonald's for an afternoon tryst with a box of fries. Nary can a cold day stop the Danes from going out on a brisk morning run. Freezing weather doesn't halt enthusiastic biking

to get to class or work. But spend a Friday night here, and you'll be pleasantly surprised to find a "Friday Bar", a bar right inside the school, where the Danes spend the evening drinking Tuborg and smoking Camels. Then they go home and drink some more. And smoke some more. In Canada, there is no smoking anywhere except bars. In Denmark, there's smoking in the school cafeteria.

That means that on average, with their McDonald's fries and constant consumption of donuts, Canadians still live an average of

two years more than the Danes.

In many ways, Canada and Denmark are quite similar. Somewhere in there, though, the combined quirks of both societies make living in Denmark as a Canadian exchange student one of the most interesting experiences one could enjoy.

week@mail.djh.dk

inspirator

I mere end tredive år har Erwin Neutzsky-Wulff (f. 1949) ernæret sig som forfatter. Han har gennem tiden kastet sine ord over så forskellige emner som data-programmering til Commodore 64, religiøse oversættelser, gyserhistorier, poesi, utallige debatindlæg i danske dagblade og omfattende højfilosofiske udredelser. Desuden indbyder han ofte til tankekrævende foredrag på sin gård i Nordjylland.

Et egentligt hovedværk er svært at definere, da flere af den fuldkæggede mands publicerede bøger består af mere end tusinde siders udskjelser. Værkerne "UFO", "Verden" og den seneste "Yesua" fremstår dog som gode eksempler på Erwin Neutzsky-Wulff's højtintellektuelle bidrag til det litterære tågeland

Af Arko Højholt

Hvad betyder sprog for dig?

Jeg kunne sige, at sproget betyder alt for mig – fordi jeg er forfatter – men i mit tilfælde ville der ligge noget mere i det. Ifølge min sprogteori er sproget verden.

Vi kan, som Bohr sagde, ikke komme verden nærmere end vore begreber, eller sagt på en anden måde, når vi taler om verden, taler vi i virkeligheden om sproget. Som man vil forstå, implicerer dette to måder at bruge sproget på.

Vi kan bruge det rent kognitivt, det vil sige konceptualisere verden, gøre den virkelig. Derudover kan vi bruge det kommunikativt til at kommunikere denne verden til andre.

Dermed får vi også to slags sprogarbejdere. Den første gruppe omfatter kunstnere og videnskabsmænd, som altså er verdensskabere. Vi plejer at sige, at forskere "opdager" verden, men eftersom der ikke er nogen verden at opdage, men kun nye praktiske begreber at aplikere, er der naturligvis ikke nogen virkelig forskel.

Når denne klasse har frembragt verden, giver de den videre til verdensformidlerne, pædagogerne og journalisterne.

Realistiske forfattere er altså i grunden slet ikke forfattere, men i bedste fald plagiatorer.

Hvor finder du inspiration til dit sprog?

Overalt. Igen er sproget i videste forstand verden.

Man kan derfor ikke sætte andre begrænsninger for det, end at det skal være forståeligt for den, der er villig til at opgive enhver prækonception. Er læseren ikke det, vil han kun være i stand til at læse valgkramer, han får altså ikke del i den virkelighed, kun forfatteren kan give ham.

Hvad gør du for at holde dit sprog smidigt og levende?

Det afgørende er ikke at være moderne – det moderne er gammeldags, inden sværten er tør. Man må altså som forfatter gøre sig døv for sin tids sprogbrug og opsøge sproget, hvor det er evigunget, hos Homer og Dante.

Forfatteren går altid imod den sproglige afvikling, hvor andre forfladiger, forædler han, hvor ordforrådet begrænses, er det hans opgave at udvide det, at forny det efterhånden som det slides. "Forfattere", der skriver sproget, som det tales, snigmyrder det.

Hvad gør du for at undgå klichéer i sproget?

At skrive er at se. Du bruger principielt aldrig intetsigende, faste udtryk. Du beskriver så detaljeret, som nødvendigt. Heldigvis er du i stand til at opbygge et, for bogen, egent paradigme, som gør en del af arbejdet for dig.

Beskrivelse er også hemmeligheden bag al humor. Hvis du beskriver præcist nok, er det altid morsomt.

Hvilke bøger har inspireret dit forfatterskab?

Ingen. Nogen sinde.

Bøger sidder fuldt færdige på bjergtoppe og venter på at slå ned på forfattere som gribbe. De "inspireres" ikke.

Kan du give nogle gode råd til journaliststuderende?

Vær præcis og fordomsfri. Hvad enten du beundrer eller afskyer et "offer", vil du altid nå dit mål ved at være loyal. Læs for eksempel

den amerikanske præsidents udtalelser. Citatfusk ville kun mindske indtrykket af psykopati.

Få det hele med. Hvis du behandler krisen i Mellemøsten, så gå tilbage til Verdens Skabelse. Find ud af, hvad den pædofile føler, når han tager på den lille pige, det er interessant. Interview den islamiske terrorist, så enhver tror, du er islamisk terrorist – det er ikke dit job at viderebringe fordomme.

Der findes ingen ideologier, kun mennesker, ingen helte, in-

gen skurke, intet godt og intet ondt. Alle kæmper heroisk for, hvad de tror på – selv Pia. Hvis du tror noget andet, skal du blive folkekirkepræst eller nazist i stedet. Lad være med at være smart eller sjusket, bor dybt, så bliver det spændende.

hoejholt@mail.djh.dk

Erwin Neutzsky-Wulff inspireres ikke af andre bøger. Privatfoto

"Det var det store ur i børnehaven. Nu er klokken fem. Mon mor snart kommer og henter mig? tænker Jonas. Som regel har han det så morsomt henne i børnehaven, at han helt glemmer tiden. Jonas kryber op på en stol og ser ud ad vinduet. Ude på gaden går der en morder. Han myrder små børn, og også nogle voksne. Han har en stor kniv, som han bruger, når han skal myrde dem. Ding-plask. Hvad var det? Det var børnebogsforfatteren, der væltede sin whisky."

fra "Jonas i børnehaven"

"Til sidst lå min hjerneskal som en sidste skrøbelig bolig for min døende sjæl, alene, thi som Amelie blev taget fra mig, således var min nye hustru heller ikke længere. Jorden skred og skred og delte. Kraniet i to halvdele, knuste det til bemmel, stille, stille. Og jeg kaldte mine kære, som endnu var i live, til mig. De flokkedes omkring mig, de nyfødte, nylig afdøde, og de, der som jeg havde tilbragt århundreder i denne skyggefule verden og ikke havde lang tid tilbage. 'Nu får han da fred!' hørte jeg en af dem mumle, og så var det forbi. Å, hvor jeg skreg, da det morderiske lys gennemborede øjne, som jeg ikke troede, jeg havde. Å, disse kvaler, denne døds kamp. Kun fandt jeg trøst, da man lagde mig til min moders bryst."

Fra "Manden, der ville se om de døde knepper"

1. semester på jomfrurejse

En ung mand. Sejlene gennem diskotekets horder. Tungen lige i munden. Som en anden kaptajn styrer han sit skib; En perlende, friskskænket fadøl med ekstra skum

Af Camilla Folsach Madsen

Han havde tidligere på dagen udtalt sig om sine forventninger til dagen:

"At drikke mig pissestiv. Ej, pjat."

Ikke desto mindre var dette nu en sandhed uden modifikationer. Her 12 timer senere svinger han en stakkels pige rundt på dansegulvet på Social Club.

'Like a virgin' brager ud af højtaleren, og fyren skråler med. En åbenlys løgn. Og så alligevel - han er på en jomfrurejse. Den første af mange, og indtil videre går det over al forventning.

Han er ikke kun beruset af alkoholen, men også af glæden over at have begyndt på sit drømmestudie og over al den entusiasme, han har mødt hos alle disse nye, inspirerende mennesker.

Og fuld af fortrøstning. Det skal nok gå alt sammen. Flinke rusværter, en formidabel lærer og nogle festlige medstuderende.

Jo, denne jomfrurejse er en sikker succes.

Og dog. Den sidste øl. Fyren styrter pludselig ud på toilettet. Det hele skulper rundt.

Turen er slut nu. Kaptajnen har fået søyge.

Først næste dag, da han på mirakuløst vis vågner i sin egen seng, finder han ud af, at han kom sikkert i havn.

I hvert fald på denne jomfrurejse.

cammad@mail.djh.dk

Foto: Casper Balslev

Klumme:

Jersild uden argumenter

Af Asger Juhl

"Selvsmagende senmarxisme", sådan beskriver Studieværten Jens Olaf Jersild stemningen på DJH i sin notits i vores rusavis. Det slog mig, da jeg læste det, at sådan ville jeg gerne være i stand til at udtrykke mig. Der var tale om to ord, der lå godt i munden. - Prøv selv at smage. Selvsmagende senmarxisme.

Det bedste ved de to ord var dog ikke den sproglige kreativitet bag dem, men mere det faktum, at de ikke var forbundet med en begrundelse. De stod pludselig alene i en sætning, og det virkede nær-

mest skræmmende, at de ikke var akkompagneret af argumenter.

Som nystartet og imponerbar journaliststuderende får jeg en hvis ærefrygt for sådanne to ord - når de står alene, må argumentet bag dem være indlysende. Men jeg kan ikke gennemskue det.

Desværre er det ikke min mavefornemmelse, at grønne elever på DJH som mig kan tillade sig at påstå, at noget er »selvsmagende senmarxisme« uden at argumentere videre for det. Det er en ret, man tilegner sig med årene og den faglige anciennitet. En senior udi faget som Jersild kan udbasunere denne påstand og forvente, at den

accepteres og tages til efterretning, fordi forfatteren har renomme som seriøs, begavet, midaldrende og dybdeborende.

Et mønster synes at vise sig: jo mere velargumenteret man har været i fortiden, desto færre argumenter behøver man i dag. Et mønster, der - hvis ophævet til regel - ville frikende mange senile vrøvlhoveder fra fordømmelse fra folk, der mener at en påstand nødvendigvis må ledsages af et argument. Jeg tvivler dog på, at dette mønster tages seriøst af andre end fornævnte senile vrøvlhoveder.

Jeg glæder mig til at kunne gøre som den kendte studievært og

udslynge beskyldninger uden begrundelser. Men indtil videre må jeg forsvare ethvert udsagn med gode argumenter, eftersom ingen i udgangspunktet behøver at tage mig alvorligt. Dog vil jeg om 60 år - når jeg er blevet bedaget og mavesur - udøve min ret og slutte mig til kadreerne af midaldrende vrøvlhoveder og ramme journalistikolen med et par skarpe udsagn uden argumenter, som kun mine jævnaldrende meningsfæller og jeg selv forstår.

juhl@mail.djh.dk

Bunkerprisen efterår 2003

Skrift

Af Kirsten Thaaing, lektor ved DJH

Visuel redigering – rigtige dræberord i en indledende sætning. Alligevel dækker ordene lige præcis oplevelsen i det splitsekund, der får læseren til at stoppe op på side 4 under læsningen af Illustreret Bunkers november-udgave 2003.

Et forsvundet eksamensbevis – en mand med en skovl på vej ned i jorden – og en forklaring om, at det kan være guld værd at grave efter fejl?????

Ingen vej udenom. Den historie

må læses, og skribenten skuffer ikke sine læsere.

I et veloplagt tempo fortæller Troels Donnerborg gyseren om, hvordan forsvundne papirer får en studerende til at dumpe – og rektor til at tage affære.

Lag for lag afdækkes proceduren i den rejste sag uden, at historien tipper. Forstået på flere måder. Vel er dumperen harm over sagen, men han præsenteres og bruges på afbalanceret vis. De ansvarlige for miseren har begået en fejl, men de hænges ikke ud på forarget vis.

Netop kombination af de konkrete sagsakter og underspil af dramatiske effekter får historien til at stå stærkt. Enhver kan bruge

superlativer i et forsøg på at forstærke et drama. Den fælde er Donnerborg ikke faldet i, og det er en af denne histories styrker.

Han har sin dokumentation i orden og kører historien hjem uden svinkeErinder af nogen art. Som allerede nævnt i et veloplagt tempo – men også i et letbetet sprog. På det fortælle tekniske plan ledes læseren elegant gennem historien – startende med billedet af en blå Nokia-telefon og den forvirrede dumper – videre op mod klimaks og så en fornuftig udtøning indtil sidste punktum.

Historien om »Eksamensbesvarelsen der forsvandt« er både væsent-

lig og vedkommende – såvel for studerende som ansatte på DJH. Den rummer alle de ingredienser, der kræves af en god historie og slippes ikke, før alle relevante parter er hørt. Vel at mærke i den kronologiske orden, der hører sig til et stykke journalistisk gravearbejde.

Ganske enkelt rager den op over andre i Illustreret Bunker, og løber derfor med æren som vinder af Bunkerprisen efteråret 2003.

kt@djh.dk

Og de nominerede er:

Jonas Bech Andersen for »Hvor er vinklen, spørgsmålstegn« November 2003

Ketil Alstrup for »Poul Erik Skammelsen, TV2, Sorø« November 2003

Troels Donnerborg for »Eksamensbesvarelsen der forsvandt« November 2003,

Sofie Ahlgren for »Manden med Den Gode Historie« November 2003

Søren Hebsgaard, »Trådløs Eksamensnyd« December 2003

Foto

Af Søren Pagter, leder af fotojournalistlinjen

Ligesom på de to forrige semestre er jeg blevet bedt om at nominere og uddele prisen for bedste foto i Illustreret Bunker, efteråret 2003

De fem nominerede er:

Kristian Djurhuus for sit portræt af Erik Thomle. Det virker stærkt at gå så tæt på i et portræt, selvom det ikke er altid, at personen eller historien kan bære det. Det kan portrættet i dette tilfælde. Lyset er spændende og fremhæver det rå og lidt hærgede ansigt. Hvad har disse øjne set? Thomles øjne brænder sig fast hos læseren, og portrættet giver et godt blikfang på forsiden. Beskæringen kunne have været lidt bedre, for eksempel er munden for tæt på bunden af billedet.

Christian Als for sit reportagefoto fra metroen i Moskva. Det er et

klassisk eksempel på god journalistik. Christian Als undrer sig over, hvorfor moskovitterne læser bøger i metroen. Vi andre læser da aviser, hører discman eller lignende. Og svaret bliver en sjov og overraskende historie om et levn fra kommunismen. Samtidig er fotografiet pudsigt og gentagelserne af personerne, der læser, supplerer historien.

Camilla Josefine Stephan for sit portræt af den ældre dame i sygesengen. Det er et dejligt billede. Man kan næsten føle den bløde dyne, der omkranser damen med det skønne ansigt. Det er også et dobbelttydigt billede. Hvorfor er hun så glad, når hun ligger der med slanger i næsen? Men jeg mangler en historie om hende. Billedet bliver brugt til at illustrere en artikel om Holga kameraet. Den artikel var blevet endnu bedre, hvis jeg i billedteksterne havde fået at vide, hvad de forskellige Holga-billeder handlede om. Nu står billederne underligt alene, og jeg mangler den sidste krølle på artiklen: Holga kameraet er konkret blevet brugt til netop den idé eller den historie.

Mads Nissen for sit portræt af fotografen Sally Mann. Det er

altid svært at skulle fotografere en anden fotograf, og når det så tilmed er en berømt! Det lykkedes for Mads Nissen at fange både Sally Manns ro og karisma i portrættet. Det er en ekstra styrke, at portrættet også er lavet, så man kan genkende Sally Manns udseende og karakteristiske lange hår. Hænderne på ryggen er en lækker detalje.

Sofia Wraber for sit portræt af Poul Erik Skammelsen. Det er selvfølgelig efterhånden en kliché at bruge en tv-skærm, når en tv-person skal portrætteres. Men i dette tilfælde skaber effekten og de to sammensatte billeder et blikfang, som skiller sig ud i avisen. Vigtigst er dog personens skæve grin og milde øjne – det udtryk gør billedet til et super portræt. Han ligner Tintin, tænkte jeg, før jeg læste i billedteksten, at det er hans kælenavn. Så fotografen må have ramt noget i mig.

Vinderen er:

Camilla Josefine Stephan for sit portræt af den ældre dame i sygesengen.

sp@mail.djh.dk

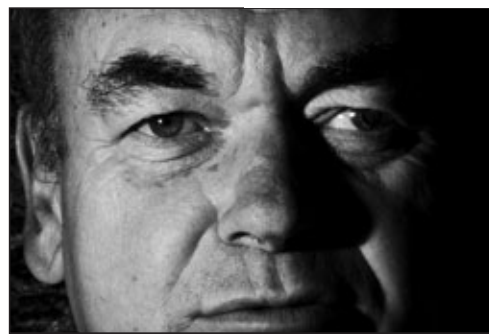
Den ældre dame på billedet er faktisk Camillas egen grandlandske mormor

Nøgne børn, landskaber og lig i opløsning er blot nogle af den verdenskendte fotograf Sally Manns motiver

Tintin i fokus. Poul Erik Skammelsen fortalte i november begejstret om, hvordan man lærer at referere knivskarpt ved at se Tintin film

Forsidebilledet fra septemhernummeret af Jyllandspostens Erik Thomle

Metroens poeter i Moskvas undergrund - et levn fra den kommunistiske fortid

Burger, sex og rødvin – velkommen til Ekstra Bladet

Idéudvikling på rødvin, opkald til kilder søndag nat og forsider med sex i, er noget af det Sara Schlüter lægger stilethæle til i sin praktik på Ekstra Bladet. Her fortæller hun om en redaktion, hvor ingen dage ligner hinanden.

Af Sara Schlüter

Jeg står på en fodboldbane, som er halvt dækket af sne. En høj, brun stiletsstøvle på den ene fod og redaktionssekretæren, Uffes, syv numre for store fodboldstøvle på den anden, som er placeret oven på en bog. Hmm, ja ok, det lyder ikke lige specielt journalistisk, og det er altså heller ikke særlig nemt at balancere på en stilethæl på en græsplæne, specielt ikke når det blæser, og jeg ryster af kulde. Linda, en af bladets fotografer, har slæbt mig med ud for at hjælpe

hende med et modelfoto, og man må jo ofre sig for avisen.

Sådan er hverdagen på Ekstra Bladet nemlig. Der er ikke nogle dage, der ligner hinanden. Jeg har været i praktik på bladet i seks måneder og oplevet alt fra nytårskur med tømmermænd til at stykke en forsider sammen søndag aften næsten uden kilder.

Bluffede mig igennem

Da jeg startede på bladet, var jeg mere eller mindre hunderød. Jeg havde jo bluffet mig igennem DJH og kunne slet ingenting. Eller sådan følte jeg det. Det sidste halve år har ikke fuldstændig fjernet min frygt for at fejle, men opholdet herinde har bestemt minimeret den.

Min første forsider kom en røvsyg søndag aften. Jeg havde 17-01 vagt, og regnede egentlig med at skulle stene fjernsyn hele aftenen. Men nej. TV2 havde lagt en historie ud, som avismageren tændte helt ubeskriveligt på, så det var bare med at komme i gang og få vores egen version af den hjem til morgendagens avis. Dagens nyhedschef var efter et par timers kamp enig med mig i, at historien ikke kunne komme hjem, så vi

droppede den. Det syntes avismageren dog ikke, så jeg måtte i gang igen. Jeg kimede endnu engang folk ned, og bare lige for at pointere, så er det ikke super let at få fat på officielle kilder kl. lort søndag aften. Da avismageren ringede for at fortælle, at det var forsiden til dagen efter, havde jeg stadig ikke et eneste citat.

Endelig efter timers kamp med telefonsvarere og folk, der ikke ville forstyrres, fik jeg fat på kilder, og historien blev bekræftet og uddybet.

Så selvom jeg var ved at bryde grædende sammen af fortvivlelse mindst sytten gange den søndag, blev det opvejet dagen efter, da jeg gik forbi kiosken og så forsiden "Sex for en burger". Historien om de unge piger, der sælger sig selv for taxature, mobiltelefoner og McDonalds menuer.

Uden babysitter

Lige for tiden er jeg på feature-redaktionen herinde, så jeg skriver sådan set kun til lørdags og søndags aviserne. Det giver en helt utrolig frihed, for her kan jeg skrive om praktisk talt lige, hvad jeg har lyst til. Hver mandag mø-

des vores miniredaktion, som for tiden består af min redaktør, Karen Thisted, og to andre kvindelige journalister. Derfor går det nogle gange også op i, hvem der har fået nye sko, og hvad vi skal have på til den store jubilæumsfest. Men vi ender da altid med at fylde siderne i avisen alligevel. Andre gange kan vores hyggesnak også bruges til en del. Som den dag, hvor vi begyndte at grine af hinandens små underlige hverdagsneuroser. Det måtte vi kunne skrive noget sjovt om, så det gjorde jeg sammen med min praktikantkollega, Louise Sjöström. Vi lagde ud med at idéudvikle en aften på 'Bjergs' i selskab med en del flasker rødvin. Det kom der en 'guldblok' ud af, som vi stadig har gode ideer tilbage på.

Feedback, coaching og de andre gyldne ord fra DJH skal man selv opsøge herinde. Men heldigvis skal man bare spørge, så er folk søde nok til at hjælpe. Jeg har ingen babysitter, men så må man jo bare finde legekammerater i stedet.

schluter@mail.djh.dk

Privatfoto

En pubertetsunge på 100 år

Den 12. februar 1904 udkom Ekstra Bladet for første gang. De sidste 100 år har avisen været en markant del af det danske samfund

Af Sara Schlüter

Japans kejser Mutshuhito erklærede den 11. februar 1904 Rusland krig. Det var så stor en nyhed, at Politiken ikke ville vente en hel dag med at fortælle den. I stedet sendte de et Ekstra-Blad på gaden.

Politikens Ekstra-Blad var allerede fra starten en stor succes, så den fortsatte med at ramme Københavns gader om eftermiddagen med de seneste nyheder, og allerede i 1905 blev Ekstra-Bladet en selvstændig avis med Freilif Olsen som chefredaktør.

Krøniken om bladet

Første del af Ekstra Bladets hi-

storie udkom for et par måneder siden under titlen 'Tør – hvor andre tier', Ekstra Bladets velkendte slogan fra 1963. Gregers Dirckinck-Holmfeld står bag den første bog, der dækker perioden 1904 til 1958. Anden del af føljetonen kommer til efteråret. Gregers fortæller da også, at en del forskellige mennesker har ringet, bare lige for at høre, hvad der kommer til at stå omkring dem.

Det siger lidt om avisen.

Ekstra Bladet har aldrig været et sted, hvor folk gik hjem efter deadline. De 'ældre' journalister på bladet kan fortælle en del historier om dengang, delekantinen mellem Politiken og Ekstra Bladet var samlingspunkt for det kulturelle København. Og det er ikke helt småting, som rygterne bringer rundt. Så det bliver spændende at se, hvor mange af dem, som kommer med i anden del af krøniken om Ekstra Bladet.

Ekstra Bladet har hele vejen igennem sin levetid bestræbt sig på at være på tværs af magthaverne, og ude foran Politikens hus hænger i disse dage en kæmpe-mæssig plakat, hvor en hund står og tisser op ad en kvindes fødder. 'Uopdragen i 100 år – og stadig uden snor.'

Selvom Ekstra Bladet er blevet gammel, vil avisen stadig være en pubertetsunge på tværs.

Når avisen torsdag den 12. februar holder fødselsdag, vil det gamle bladhus igen blive fyldt med personligheder fra hele det danske samfund, når 800 mennesker er inviteret til reception.

De ansatte på avisen fejrer jubilæet med et brag weekenden efter.

Schluter@mail.djh.dk

privatfoto

Klumme:

Krydskontaminering

Af Jacob Korsholm

Denne klumme er ulækker.

Jeg går sjældent på dametoilet. Derfor kan nedenstående iagttagelser ikke nødvendigvis overføres til det kønne køn. Slet ikke beskrivelsen af håndteringen af et køns køn i den næste sætning, der starter nu. Altså hvor manden haler tisseren ind i de lange underbukser, overvejer at slå brættet ned, pudser næsen i håndvasken, tænker på at vaske hænder og efterfølgende vader ud og befamler sit territorium med bakteriebefængte, pisplettede poter. Vi lever i forkølelsetider med SARS, the sequel, den asiatiske dræbertiger, på spring til at entre et fly og terrorisere klodens mennesker og medier. Den kinesiske snigpremiere har allerede været vidt publiceret.

Vi skal vaske vores hænder.

Jeg var engang på et kursus i Hillerød. Det var et kursus af den slags, der ligesom fotoforstørrelser af husstøvmider, fremmer OCD-tendenser og får folk til at toptune hygiejnen til sundhedsskadelige dimensioner. Jeg arbejdede i sterilproduktionen i et medicinalfirma, og vi fik en makroindsigt i mikroorganismer; den slags små uhyrer og engle, der både forsvarer og angriber og slår marsmænd ihjel i Klodernes kamp og kan få en nutidig kleppert snøftende ned med nakken. Vi skal vaske vores hænder. Jeg ved ikke, om bevidstheden om krydskontaminering aftager proportionalt med afstanden i tid til kontakt med børnehaver, hvor øjenbetændelser, lus og andre genstridigheder leger med i Bytte, bytte købmand. I hvert fald er det påfaldende, så ofte det sker, at skidt, snot og andet godt fra fingre og fodsåler gavmildt gives videre til andre på stole, borde, dørhåndtag, bestik, bøger, aviser og keyboards. (Hvis min vinkel ikke udelukkende var en hygiejnemissionering, ville jeg have indskudt en sætning, der beskrev, at det næsten er lige så skadeligt at gå i den modsatte grøft og blive bakterieparanoid og hysterisk). Som i alle andre af livets forhold handler løsningen om at tænke på andre end sig selv.

Vi skal vaske vores hænder.

Jeg vil slutte med et digt, der kan få samme titel som denne klumme, og som kan fungere som en illustration af problematikken.

Der ligger en lort uden for Netto
 Nu ligger lorten i klatter på gulvet
 Nu sparkes kurve frem i køen
 Nu sidder klatter på bunden af kurve
 Nu stables kurve oven i kurve
 Nu sidder klatter inden i kurve
 Nu er der lort på kødet og mælken
 Nu er der lort i mit køleskab
 Nu er der lort på min pegefingertip
 Nu er der lort i mit næsebor
 Bussemænd smager af lort

jacob@mail.djh.dk

Læserbrev:

Tom-om-om-om-om...

Af Ole H.B. Andreesen, koordinator på Den Gode Historie.

Studerende Otto Jon Lerche-Jørgensen har været hos bageren. Det skriver han et læserbrev om i decembernummeret af Illustreret Bunker. Otto Jon Lerche-Jørgensen mener, at Danmarks Journalisthøjskoles pædagogik kan forbedres betydeligt, hvis underviserne lærte at tænke som en bager. På samme måde som en bager bare ved, at der skal så og så meget mel, salt, gær og vand i skålen for at få de perfekte ciabattaboller – på samme måde må det kunne lade sig gøre at diktere journalistiske definitioner for de studerende, så DJH ikke sender dem ud i livet med en tom værktøjskasse.

Thi Otto Jon Lerche-Jørgensen frygter lyden af værktøjskassen, der er "tom-om-om-om", når man råber ned i den.

Otto Jon Lerche-Jørgensen burde lytte meget til ekkoet: om-om-om. For hvis han ikke har

forstået en af de vigtigste hovedingredienser i introduktionsforløbet, nemlig at en meget væsentlig del af den journalistiske proces er intellektuel og derfor foregår mellem ørene – så burde han måske tage forløbet om.

Journalister er ikke bagere. Journalistik er ikke ciabattaboller. Journalistik er ikke baseret på matematisk kendskab.

På introduktionsforløbet Den Gode Historie gør underviserne meget ud af, at der i journalistik ikke er facitlister, så de studerende må faktisk tænke selv. Og det er de nødt til at gøre resten af deres professionelle liv, hvilket selvfølgelig er bøvlet.

I det tænkearbejde er der en række elementer, der til sammen kan give god journalistik – og disse elementer er det naturligvis vigtigt at kende, så man kan bruge dem i de doser, der er nødvendige for at give en god historie. Men netop fordi journalistik ikke er ciabattaboller, kan det være for-

skelligt fra gang til gang, hvad der er brug for.

Otto Jon Lerche-Jørgensen er derfor ude på ret tynd is, når han påstår, at der findes en stiltiende overenskomst mellem underviserne om ikke at definere begreberne, men i stedet lade de studerende selv finde ud af, hvad en motor, en vinkel og en rød tråd er. For hvordan definere noget i afmålte doser, når det ikke er hverken muligt eller ønskeligt i journalistik?

Jeg er naturligvis klar over, at hvis budskabet ikke trænger igennem, så er det afsender, der har et problem. Derfor vil jeg som ansvarlig for introduktionsforløbet tilbyde Otto Jon Lerche-Jørgensen en chance mere på Den Gode Historie.

Hvis Otto Jon Lerche-Jørgensen til gengæld vil have opskrifter, skulle han søge en læreplads i et bageri.

oo@mail.djh.dk

Læserbrev:

Jeg er usolidarisk!

Af Simon Sandfeld, 3. semester

Jeg er en synder, og jeg ved det! Jeg er klar over, at min handling strider imod alle gammeldags socialdemokratiske arbejderværdier, som jeg ellers bekender mig til. Problemet er bare, at jeg er en nærigrov! Jeg kan ikke få mig selv til at give 114 kr. om måneden for et medlemskab af en fagforening med det associationsfremkaldende navn KaJ. For jeg aner ikke, hvad de går til. Jeg ved ikke, hvad KaJ render og laver, og slet ikke, hvad de render og laver for mig. Og det er ikke fordi, jeg er specielt meget mere ignorant end så mange andre!

Jeg mangler faktisk, at de kommer ud af busken og siger "Hej med dig, jeg hedder KaJ" og yder-

mere fortæller mig, hvad de laver, og hvad de kan gøre for mig. Jeg vil gerne have et mere synligt KaJ.

Jeg vil gerne orienteres om, hvordan det går med de nye praktikforhandlinger, overenskomstforhandlinger, kurser, og hvad ved jeg og gerne mere uddybende end i en helsides annonce med halvtomme slagord om fester og billige rusture. Det kunne jo f.eks. ske gennem en månedlig klumme i Bunkeren.

Siden en smilende Martin Kaae bød velkommen i Frøberts ved starten af første semester, har jeg ikke hørt et kuk. Jeg ved ikke engang, hvem den nye formand er. Måske burde jeg selv søge informationen, men på den anden side skal den slags sgu sælges til folk! Jeg kan ikke se, at jeg har mistet

noget ved ikke at være medlem. Jeg har svært ved at se, hvad jeg kunne have fået for mine 114 kr. om måneden. Jeg kunne garanteret sagtens overtales til at betale, og agter i øvrigt at melde mig ind, når praktikken starter for ikke at få bøv! med tillidsrepræsentanten på arbejdspladsen. Men indtil videre er effekten ikke synlig nok – og fri mig så for politiafspærringer og gratis adgang i Tivoli.

Jeg ved, at det er frivilligt arbejde, der udføres af KaJ-folkene, og netop derfor fortjener det større bevågenhed. De skal have noget kredit for det, de laver, og i samme åndedrag kan endnu flere studerende værges i åbenhedens og solidaritetens navn.

sandfeld@mail.djh.dk

Ideudvikling - næste gang på tirsdag d. 17. kl.15 i røret

Læserbrev:

KaJ, I kvajer jer!

Af Christian Brinck, 6. semester
studerende

Hvad er det lige, der sker i KaJ?

De vil gå i brechen for at bevare 18 måneder i praktik. Lukker de øjnene for den journalistiske virkelighed, der venter os studerende derude på arbejdsmarkedet? En lang række rapporter, analyser og artikler om medieforhold – senest udgivelsen fra Videnskabsministeriet – peger på, at fremtidens journalister skal være mere vidende og flermediale, samtidig med at de skal beherske de journalistiske kernekompetencer. Mediekonvergens er et af hitordene i den sammenhæng. Kravet til de studerendes intellektuelle og faglige ressourcer er stigende. Sådan er det. Derfor virker det rigtigt og logisk, at DJH i forbindelse med evalueringen af journalistuddannelserne foreslår, at man skærer seks måneder af praktikken til fordel for et semester mere på højskolen.

Men på sidelinien står KaJ og råber det modsatte. Det virker helt idiotisk. Hvis Danmarks Dygtigste

stadig skal give mening, kære KaJ, så er vi simpelthen nødt til at lære noget mere. Det kræver udviklingen i mediebranchen.

En anden løsning, som evalueringgruppen på DJH barsler med, er en form for gylden middelvej i konfliktfeltet mellem prioriteringen af uddannelsens teoretiske og praktiske del. Den går ud på at beholde de 18 måneders praktik og samtidig få et halvt år ekstra på skolebænken. Altså fire og et halvt års uddannelse i alt. Det er selvfølgelig heller ikke så tosset endda. Problemet er bare, at den løsning næppe er særlig realistisk – i hvert fald ikke ud fra de retningslinier, som Danmarks Evalueringsinstitut arbejder under. De evaluerer indenfor de givne rammer, som uddannelsen er bygget op af. Det vil sige, at de ser på, hvad der kan gøres bedre med de midler, der nu er til rådighed. I modsat fald kunne instituttet også bare slutte enhver evaluering med: "Her går det godt, men send flere penge og forlæng uddannelsen."

chbr@mail.djh.dk

Projektet begyndte i september 2003 og fortsætter nu ind i 2004. Det er en turnusordning, hvor studerende fra DJH kan give den som gæste-DJs i baren, og holdet bag pulsten til vinterens første fredagscaféer er på plads. Fredagsbaren præsenterer

Hang the DJ

Af Otto Jon Lerche-Jørgensen

Foto: Esben Nedergaard Nielsen

Lydbilledet bag februars stille eftermiddagsbranderter kommer til svinge fra hip-hop, over disco-dub til indie-rock, og leverandørerne, som sætter deadlines og dansktpop for døren, hedder Lars, Martin, Abdel og Sofie.

Fællesnævneren for de fire er

ikke stilen, men at de har noget på hjerte: De er parate til at give gæsterne i baren en oplevelse, som strækker sig ud over hyperspændt kareoke til afdansningsvisen "Afrika" og hjerneblæsere fra Grease og Commitments.

Hang the DJs vision er ikke destruktiv – De studerendes alternative toner vil ikke strømline den hyggelige fyraftensbar til et Vega

af hvide lædermøbler og 40-kroners-fadøl. Musikordningen skal i sin enkelhed sætte de studerendes personlige præg på fredagene i baren.

Send en mail, hvis du vil tegne lydbilledet i baren – der er ledige fredage i foråret.

Lerche@mail.djh.dk

----- Fredag d. 13. februar – Lars Jensen

Med en musikalsk pokerhånd fører manden med det danskklingende navn, Lars Jensen, fredagens gæster på en tilbagelænet seljtur i hans elektroniske balje. Det bliver deep-, afro- og vocalhouse i stil med blandt andet Naked Music, og disco-dub og opdateret 80'er-elektronisk lyd i stil med Metro Area og Chicken Lips.

Men med Puddu Varano og Slow Train i tasken kan det også blive lidt lounget.

----- Fredag d. 27. februar – Martin Thimes

"Er der mulighed for "rigtige" plader, eller er det kun moderne cd-skiver?" spørger Martin og fortæller om sin plan: Alt fra gammelt blues-rock (The Yardbirds, Taj Mahal) over 80'er indie (Smiths, Housemartins) til mere moderne rock (Motorpsycho, Interpol).

"Og så kan jeg rigtig rigtig godt li Otis Redding og Klaus Wunderlich."

----- Fredag d. 12. marts – Abdel Mahmoud og Sofie Maegaard

"Vi spiller dansevenlig soul - både nyt og gammelt - og sikkert også lidt hiphop," siger Sofie.

Kvindelige Djs er i høj kurs på de danske klubber, og den bedre halvdel af duoen bag pulsten lover et så veloplagt og forførende set, at selv folk med hang til Afrika og armkrog vil vugge med.

Århus after dark

Hvad sker der i Århus, efter mørket har sænket sig? Her er et lille bud på, hvad der er værd at forlade den kælderkolde bunker for:

Af Karina Edlund Jensen

Torsdag den 12. februar kl. 21.00

Hvis du kridter cowboystøvlerne og finder den gamle Iron Maiden t-shirt frem under sengen, kan du lige nå ned på Musikcafeen i aften klokken 21.00. Der er en enestående mulighed for at opleve straight forward rock 'n' roll med svedpletter, når københavnske The Breakers sætter strøm til guitaren. Det bliver varmt og HØJT! Og så er der gratis adgang med pressekort.

Torsdag den 12. februar kl. 21.00

Er du mere i poesihjørnet, og gemmer du på en lille poet i maven, begynder de indledende runder til Århus mesterskabet i Poetry Slam 2004 på Gyngen i Mejlgade i aften. Ord-jongleren er tilladt. Entré 30 kr.

Mandag den 16. februar kl. 21.00

Succes-duoen Raveonettes, bestående af Sune Wagner og Sharin Foo, lader Århus blive forført af deres seneste album 'Chain Gang of Love' – guitarlir og coolness i højklasse, med Learning From Las Vegas som opvarmning. Entré 180 kr på Voxhall

Tirsdag den 9. marts kl. 21.00

Alternativ og sortseende country/rock er, hvad amerikanske Lambchop gør bedst. En stille aften med melodiske toner på Voxhall. Entré 165 kr.

Fra fredag d. 16. marts

Journalistfilmen 'Shattered Glass' kommer igen i Øst For Paradis – en passende lektion i hvad der sker, når man som journalist lader fantasien løbe af med sig for at få de gode historier.

TA' BUSSEN

HVIS DU HELLERE VIL BRUGE DINE
PENGE SAMMEN MED VENNERNE...

KUN 110 KR

For studerende og seniorer
fra mandag til torsdag

Linie 888

ÅRHUS
ROSKILDE
KØBENHAVN

Rejsetid under 3 timer
Afgang fra Århus rutebilstation
Også let og billigt til Kastrup Lufthavn

Telefon: 70 210 888

Online booking: www.abildskou.dk

Abildskou A/S

Vel Vidende

- Her bliver dine små problemer store

Vel Vidende-special: Bøger, nej tak!

Da Vel Vidende for nyligt blev gjort bekendt med ideen om at lukke Journalisthøjskolens bibliotek, holdt vi en lille fest. For lad det være sagt med det samme. Det er på tide, der er nogen, der gør op med det bog- og vidensvælde, der længe har tyranniseret skolen.

Vi er som bekendt startet her på skolen for at lære at skrive, ikke for at lære at læse. At skrive er det, vi gør på Vel Vidende, og vi vil opfordre dig til det samme, så snart du har læst bagsiden færdig.

Ja, lad os få det mølædte lokale bagerst i skolen rømmet for bøger og tidsskrifter. Lad os brænde vores bøger bag os, så vi kan begynde at koncentrere os om den arbejdsproces, der bør kendetegne enhver gedigen journalist: 1) At ringe til folk, der ved noget. 2) At få dem til at fortælle os, hvad de ved. 3) At skrive, hvad de har fortalt os.

Husk, vi er kun et enkelt opkald fra en ekspert eller en SDU-studerende.

Den forestående lukning er ikke den ene-

ste glædelige nyhed, vi kan bibringe vore trofaste læsere. Det er med stor stolthed, at vi kan byde Nicolai Cosedis og Sarah Nathalie Alexandria Lalandia Kaarsen (herefter SNALK) velkommen på redaktionen. Især er det et stort scoop at have lokket SNALKs kritiske tunge ind på vores side af trykken.

Den enes brød, den andens død. Vi har måttet sparke farvel til Troels Donnerborg. Artiklen "Eksamensbesvarelsens der forsvandt", der netop har indbragt Donnerborg

Bunkerprisen, var baseret på et læserbrev til Vel Vidende, og tilhørte som sådan vort organ – og ikke Illustreret Bunker. Den slags forræderi kan vi i sagens natur ikke leve med. Desværre har han taget fyringen personligt, og er rejst i eksil i Pandrup, hvor han over de næste halvandet år skal interviewe 700 arbejdsløse elektronik-arbejdere og en Silvan-assistent, der engang har set Niels Hausgaard. Held og lykke, deroppe!

Kære Vel Vidende

Grufulde rygter omkring lukning af biblioteket er kommet mig for øre. Hvor mange penge taler vi om? Og mindst lige så vigtigt – hvad skal denne kapitalindsprøjtning bruges til?

Frygtelig hilsen

Den beklemte biblioteksbesøger

Kære beklemte biblioteksbesøger

Spar på bekymringerne og hør på dette. En netop offentliggjort økonomisk undersøgelse foretaget af DICAR har givet et overraskende resultat i følge Flemming Hvits.

"Man trækker bøgernes enhedsværdier fra det gennemsnitlige sideantals spredning og ganger det tal med forudsigelsværdien. På den måde kommer vi frem til et beløb, der med 95 % sikkerhed er repræsentativt for biblioteksbesparelsen," kunne Excel-ekvilibristen Flemming Hvits stolt have sagt, hvis vi havde gidet løfte røret og ringe til ham.

Resultatet af denne formelfuldendte matematiske optræden ville Hvits have fortalt os,

hvis ikke han havde været stum af begejstring over sin sprit nye Power Point-grafik: Besparingsberegningens resultat – en MILLIARD – kører frem og tilbage henover skærmen og ender til sidst på midten i et hidtil uset æstetisk fænomenalt format.

Denne økonomiske julegave skal efter sigende bruges til at gøre skolens indeklima bedre. Forslaget, til hvordan dette skal realiseres, er, at der skal være flere grønne planter på skolen. Mange førende biologer har dog stillet sig stærkt tvivlende over for dette initiativ. Spireforsker Gro Grenquist kunne med lethed have udtalt: "Det er et umuligt projekt at få grønne planter til at vokse i denne underjordiske bunker, der kommer jo intet lys ind," men foreslår at blomsterindkøbsgruppen kunne satse på den afghanske hulekaktus med den latinske betegnelse Omosa Binladeneus, hvis de absolut vil føre planen ud i livet. Skolens etnergiske blomstervander Suuhleimaa Visnathawan Nayalaah nikker anerkendende til forslaget og tilføjer: "De er simpelthen også så smukke, når de blomstrer en gang hver fjerde år".

Og på spørgsmålet om, hvor tit han egentlig vander blomsterne, nikker han igen og svarer: "Ja".

Et yderligere tiltag, der ifølge DICARs repræsentative undersøgelser med 95% sikkerhed vil ske, er en forbedring og udvidelse af telefonkælderens i forvejen utallige muligheder. De frigjorte økonomiske ressourcer skal efter sigende give mulighed for en udskiftning og forbedring af skolens telefonsystem. Biblioteket skal omdannes til skolens nye telefoncentrum. 35 aflukkede rum er således allerede bestilt i Råd og Dåd, og telefonerne bliver udskiftet med trådløse varianter, der bliver koblet på det trådløse netværk. På denne måde skulle det blive muligt at benytte skolens nye telefonsystem Tryk-Og-Ring-Til-Udmattelsen-Råder (TORTUR) i hver et lille hjørne og afkrog.

Så kære biblioteksbesøger, fortvivl ej. Bibliotekets nedlæggelse vil gøre din hverdag meget nemmere. Genvejen til mere og hurtigere viden gennem den nye TORTUR-metode frigiver mere tid til dig og din skrivning.

Venlig hilsen,
Vel Vidende.

Kammerater i Vel Vidende

Som netop hjemvendt syvende-semester eks-praktikant er det med gru og blafrende ører, at jeg har måttet sande, at vores fotogene beton-palæ, fællesskabets moderlige faun, skal undergå betydelige forandringer. Dette er det mest koncentrerede udtryk for den internationale monopolkapitals verdensregime til dato. Jeg vil på det bestemteste tilskynde enhver form for aktivisme mod denne hån af vores fælles rødder. En fredsdemonstration i form af akut besættelse af skolens IT-afdeling med tilhørende virusspredning og blomsterkranse ville for eksempel være en behørig fordømmelse af beslutningen. Er det ikke Vel Videndes opgave at bringe denne sag på bagsiden? Vi, der har været ude i den virkelige verden, bør vel også informeres om den slags forkastelige gerninger, så vi i skrivende ånd kan forenes og spamme rektor Kim Minkes mail.

Benovede protesthilsener

Syvende-semester eks-praktikant fra Dagbladet Arbejderen

Kære Syvende-semester eks-praktikant fra Rote Armee Fraktion,

Vel Vidende er naturligvis bevidst om sit ansvar, og det fralægger vi os fuldt ud. Derfor opfordrer vi ingen til at demonstrere med løftede faner og protestsange på 400-gangen. Til gengæld kan vi foreslå Carl Mar Møllers kursus "Befri din indre hulemand" til at løsne op for dine moderbindinger.

Med omtanke,
Vel Vidende

Kære Vel Vidende

Jeg er en ny første-semester studerende, der netop har erhvervet min Ph.d. i Litteraturhistorie. Kan I fortælle mig, hvor der findes litterære læsekredse på skolen, som jeg kan frekventere? I virker som lærde folk, som måske kan sætte mig i kontakt med institutionens intelligentsia? Jeg brænder som biblioteket i Alexandria efter at påbegynde min litterære journalistkarriere. For I ved, hvad man siger: Ultram Bibis? Aquam an Undam?

Lærde hilsner,
Ph.d. i Litteratur, Søren Nøhr Olstrup Bentsen

Kære S.N.O.B.

Vi må skuffe dig. På Danmarks Journalisthøjskole har vi hverken læsegrupper, læsesale, læsekredse, læseheste eller Læsøfærger. Og

vi taler heller ikke fransk, så spar dig dine fancy citater. Hvis du gerne vil læse, kan du sikkert finde åndsføller på Statsbiblioteket nede ad Randersvej. Det er en høj, gul bygning fyldt med bøger.

Men tak for spørgsmålet,
Vel Vidende

"Hvis man ikke må fjerne bøgerne fra biblioteket, kan man jo bare fjerne selve biblioteket," filosoferer Vel Videndes sekretær.

Henvendelser til Vel Vidende rettes til:
Velvidende@mail.djh.dk